

Vitézek Lapja

Hiszek egy Istenben. Hiszek egy hazában. Hiszek egy isteni örök igazságban. Hiszek Magyarország feltámadásában!

Vitézek Lapja XVIII. évfolyam 1-2. szám, 2012. december

2012. évi Vitézavatás a Fóti Székesegyházban

Kegyelemteljes, békés és áldott karácsonyi ünnepeket kíván a Vitézi Rend!

A Főkapitány úr beszéde

Ünneplő Nemzeti Magyar Gyülekezet!
Dicsértessék az Úr, Jézus Krisztus!
Áldás, Békesség!

Vitézi Rend főkapitányaként külön köszöntöm gróf Károlyi László urat és feleségét Erzsébet grófnőt, polgármester urakat, az egyházak képviselőit, képviselő urakat, tábornok urakat, főtiszt és tiszt urakat, határon túli rendtársaink küldött-segeit.

Bajtársi tisztelettel üdvözlöm Németországból a Vitézi Renddel szövetséges Bajor Katonai Szövetség, Nemzetközi Tartalékos Szövetség és Lengyelországból a Köztársasági Lövész Szövetség megjelent tisztjeit.

A vitézség és a rendíthetetlen hazaszeretet megjutalmazásának ünnepségére jöttünk ma ide. Az évenként megismétlődő vitéz avatás egyike legszebb hazafias ünnepeinknek.

Az I. világháborút szabadkőműves cselszövések folyamata robbantotta ki. Mi magyarok azt becsülettel és erőnkön felül végig harcoltuk. Szövetségesi hűségünket sok más európai népnek példaként állíthatjuk. Történelmünk rég letűnt vitézei a csillagok közül letekintve méltán lehetnek büszkék a háborúban hősként harcoló magyar katonákra. Azonban a háttérben gyáván megbújó pénzemberek és az őket némi alamizsnáért kiszolgáló politikusok egy része orvul hátba támadta nemzetünket és kiszolgálta azt a győztesnek ki kiáltott országok számára. Nemzetünket galád módon eláruló erők, hogy teljessé tegyék, amit elkezdtek, hazánkra szabadították az Isten tagadó vörös rémet. A háború során otthon gyáván

megbújó vörös proletárok véres 133 napja még több kint és gyalázatot hozott e sokat szenvedett drága hazánkra. Azt ezt követő ránk kényszerített béke olyan mélyre taszította a magyar nemzetet amilyen mélyen még soha sem volt. Ezekben az időkben sok ember úgy érezte, hogy Isten megfélemezte a magyarokról. De az Úr soha sem hagyja magára azt a népet mely hisz Ő benne. S maradt még e csonka hazában annyi Istenhívő magyar kiknek imádságai meghallgatásra találtak. Az Úr látva, hogy az igaz magyarok hite rendíthetetlen és a rájuk mért próbát kiállták, Isten áldotta vezért küldött népünknek. Ez a vezér volt nagybányai Horthy Miklós. Horthy Miklós olyan családban nőtt fel ahol az anyatejjel szívta magába az Istenben való hitet és az olthatatlan hazaszeretetet. Nemzeti sereg fővezéréként majd kormányzóként sem feledkezett meg a háborúban hősiessé harcoló magyar katonákról. Messze a magyar jövőbe látó gondolat párosult egy, a hazáját szerető szívvel, mikor a magyar Vitézi Rend életre hivatott. A Vitézi Rend gondolata egy végveszélybe sodort ország, egy megalázott nemzet, de önerejéből is élni akaró nemzet ősejének megnyilvánulása. A Vitézi Rend eszmevilága dicsó magyar múltunk hagyományából táplálkozik. A Rend célja önzetlenül a hazát szolgálni, szenvedni, és ha kell, harcolni érte. Ezek az eszmék és gondolatok ma 2012-ben sem elavultak. A nemzethűség és vitézség soha el nem halványuló emberi érték. Elmondhatjuk, hogy az emberiségre olyan próbátételek várnak, mint még talán soha. A napi híreket látva szinte csak háborúkról, katasztrófákról és gyűlölködésekről olvashatunk. Az egész világ forrong, mint a kitörni készülő vulkán. S azok a gyalázatos titkos erők melyek évezredek óta a nagyvilágot megrendítő változások mögött álltak, ma is arról igyekeznek meggyőzni minket, hogy minden rendben van. S a napi gondoktól megfáradt emberek nagy része ezt el

is hiszi. Elhiszi, mert megfáradt és az eléje varázsolt rózsaszín ködben már csak abban bízunk, őt békén hagyják. Az emberiség egy része fehér galambokat ereget és arról a világbékéről beszél mely soha sem létezett. Még a másik tábor fegyverkezik és alkalmas pillanatra vár. S mind két tábor mögött ugyanaz a cselszövő titkos hatalom áll. Ennek a hatalomnak az ókor óta csak egy Istene van a pénz. S a hatalomért, a pénzzért bármire képesek. Nekünk, magyaroknak amióta csak visszatértünk a Kárpát-medencébe nincs könnyű dolgunk. Szinte nem telik el év, hogy ne kéne mérhetetlenül nehéz próbák sorát kiállnunk. Drága magyar hazánk most is nehéz időköt él. Idegen hatalmak a kardnál és a tanknál milliószor veszélyesebb fegyverrel támadnánk ránk, a pénzzel. Pénz az ő csodafegyverük. Mert pénzzel szinte mindent ellehet érni. Magyarország ma is mérhetetlenül nehéz időköt él. Nap, mint nap tanúi lehetünk milyen rafinált módon törnek létünkre. Gyermkeinket kitűnő képzettségük dacára nem tudjuk elhelyezni. Friss diplomával vagy szakmával a kezükben kénytelenek elmenni idegen országokba sokszor alantas munkát végezni. Itthon gondot okoz munkánk gyümölcsét értékesíteni. Mesterséges módon szítják a feszültséget az itthon élő lakosság körében. Megosztanak minket, hogy uralkodhassanak rajtunk. És még hosszan sorolhatnám azokat a magyarelles cselekedeteket, amikkel térdre akarják kényszeríteni ezt a nemzetet. Nekünk, vitézeknek át kell látnunk ezeken a ravasz és utálatos praktikákon! El kell mondanunk és meg kell értetnünk mindenkivel, hogy szűk határainkon belül csak közös érdekeink lehetnek. Ma, amikor újra forr a világ mindenfelé, résen kell lennünk és keményen kell állnunk, mint sziklának a tomboló viharban. Magyarok! Vitézek! Éberen álljatok őrt e csonka magyar hazában és annak gonoszul elcsatolt területein is! Nem tudom még milyen ítéletek és próbák várnak reánk, amit az Úr mér ki ránk. De hiszem és tudom, hogy a boldogságos Szűz Mária országaként, ha hitünkben erősek maradunk minden gond és baj felett győzedelmeskedünk. Nem lehet a véletlen műve, hogy bár történelmünk során szinte mindig világhatalmakkal hadakoztunk, még is megmaradtunk. El múlt idők harcai nem voltak hiábavalóak, dicsőségük beragyogja az eget. Magyar népüktől már annyi mindent elvettek. Most a hitünket és lelkünket akarják elrabolni. Vannak erők melyek a média nagy részét kezükben tartva, az oktatást szinte kisajátítva már gyermekkorban igyekeznek elhíttetni velünk, hogy kis ország kicsiny nemzet vagyunk. Addig még a magyar kormány a pénzvilággal hadakozik nekünk, vitézeknek ott kell segítenünk ahol csak alkalmunk nyílik erre. Vitézi őseink nem azért áldozták drága vérüket és életüket e hazáért, hogy mi kései utódaik tétlenül nézzük végig népünk sanyargatását, irtását, nemzetünk végveszélybe sodrását! Vitéznek lenni nem csak dicsőség! De annál inkább szolgálat és kötelesség! Ma, amikor új vitézeket avatunk, hiszem, hogy több ezres kicsiny, de elszánt seregünk tovább erősödik. Kitűzött céljaink felé Istenbe vetett hittel és egységes erős akarattal kell haladnunk. Senki ne gondolja, hogy ez a harc melyet a magyarság érdekében vívunk könnyű lovasroham lesz. Itt bizony évtizedek óta embert próbáló álló háború van, sok – sok árulással és cselszövéssele. Magyar nemzetünk és lelkiségünk erős bástyája a Vitézi Rend. Ezt azok is látják, akik Amerikában hisztérikusan lefasisztáznak minket. S tudják

azok is, akik itthon e hazában jobb vagy bal szélsőségeket szolgálnak vagy labancként Habsburgok előtt hajbókolnak. Ellenségeink mindenkit megtévesztve közöttünk járnak, bocskai-ruhát viselve a vitézi egységről szónokolnak, miközben újabb vitézi csoportot hoznak létre vagy támasztanak fel.

Nemzetes Hölgyek és Urak, Rendtársaim!

Amikor a Szent Koronára felesküdvé, pallós által avatva letettek vagy lesztek a mai napon azt vállaltátok, hogy a haza érdekeit a magyarság ügyét mindenek elé helyezve éltek és haltok. Magyarország számít a Vitézi Rendre, számít rátok. Vannak erők melyek hamis jelszavakkal és tetszetős módon hamis útra akarnak vinni benneteket! Ti vitézek, e maroknyi magyarság virága, figyeljétek és örködjétek. Ápoljátok azokat az erényeket, amelyek őseinket a haza földjére vezették és melyekkel megvédték ezt az Isten által nekünk kijelölt országot. Nem vagyunk annyian, hogy a széthúzásnak teret engedhetnénk. Azok az erők, amelyek a Vitézi Rend ellen munkálkodnak, le fognak lepleződni, mint mindenki és minden mely sátáni praktika. Istenbe vetett hittel és olthatatlan hazaszeretettel nézzünk szembe minden akadállyal és legyünk úrrá azon. Kitűzött céljainkat a magyarság és a Vitézi Rend ellen áskálódó erők ellenére is végrehajtjuk. Mint mondtam semmi sem az, aminek látszik! Furcsa világot élünk, azok igyekeznek számon kérni bennünket, akik minden módon akadályozni próbáltak és próbálnak ma is. Tavaly amikor itt a székesegyházban meghirdettük, hogy alapítónknak vitéz nagybányai Horthy Miklósnak lovas szobrot kívánunk állíttatni azt gondoltuk, hogy az egész nemzet megmozdul erre a nemes ügyre. De nem így lett. A média szinte csak balliberális erők kezében van. S a régi kommunista taktikát alkalmazták, alig-alig írtak valamit erről a kezdeményezésünkről. Amiről nem beszélünk az nincs. Ennek ellenére a tervezett költségek egyharmada összegyűlt. Ebben a nehéz feladatban különösen kiemelkedő munkát végzett a Vitézi Rend U.S.A. Törzskapitánysága. S mintha a média hallgatása nem lenne elég baj, még a magukat nemzeti beállítottságúnak feltüntető közénk beépült emberek is a megosztottság sátáni praktikájához folyamodtak, ezzel is gátolva terveinket. De az Úr e nehéz pillanatokban is a Renddel volt. Ma már megtisztulva a Rend erősebb, mint valaha. A tündöklő magyar égen ahonnan Csaba királyfi is letekint ránk, nem feledkeztek meg rólunk. Örömmel jelenthetem a nemzetes magyar gyülekezethetnek, hogy Székelyföldről a történelmi 8 székely székből most tér haza anyarendbe, a Vitézi Rendbe 130 vitéz. Szívem minden melegével, őszinte tisztelettel és szeretettel üdvözlöm a hazatérőket.

A múlt vitéz avatáson meghirdetett katasztrófavédelmi század mely a váltásokkal számolva 300 főben lett megállapítva, tagtoborzása már folyamatban van. S új barátaink a Nemzetközi Tartalékos Szövetség már jelezte, hogy a teljes ruházatot részükre biztosítja. Amint azt mi magyarok szoktuk mondani – bajban ismerszik meg a barát. S boldogan mondhatom egyre több barátja és szövetségese van a Vitézi Rendnek. Az ilyen új barátságok régi keletűek, ennek jegyében vannak itt először lengyel bajtársaink is. Hiszem, hogy a szervezeteink között lévő fegyverbarátságok tovább erősítik népeink közötti baráti kapcsolatunkat.

Tisztelt Avatandó Vitézek!

Az előbb elmondott szavaim jól érzékeltetik, hogy mint a hazának, mint a rendnek szüksége van rátok. Ki – ki saját maga álljon helyt az élet azon területén ahol él és dolgozik. De a hazáját szolgálva a rend hű vitézeként tegyen meg mindent, hogy a Vitézi Rend célkitűzései megvalósuljanak! Hiszem, hogy a Vitézi Rend egy nagycsalád. S a család összetartó erejét mindenki ismeri. Úgy vélem, amikor a vitézek összefognak, nagy dolgokat tudnak véghezvinni. Magyar nemzeti létünk zászlóvivője a Vitézi Rend. Tartsátok magasra lobogókat mely hirdesse büszkén, hogy ez a föld a ma-

gyaroké és az is marad. Legyetek ti az új magyar reménység. S égő fáklyaként gyújtsatok tüzet minden csüggedő magyar szívbe, hogy lesz még magyar feltámadás. Ne engedjétek a széthúzásnak, tiszta szívvel és erős karral szolgáljátok drága magyar hazánkat.

Hiszek egy Istenben,
Hiszek egy Hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban
Hiszek Magyarország feltámadásában.
Ámen.

Avatottak és posztumusz-avatottak névsora:

Balázs Sándor
Bartos Gábor
Bence Lajos
Bencsik András Gábor
Benkó Attila
Berki Ágoston
Cseke József
Csizik Mihály
Dalmay Árpád
Dr. Dálnoki Olga
Dr. Fábián István
Fritsch, Franz
Gábor Csaba
Gelencsér János
Gombos Béla †
Hajdú Barnabás
Hajtman László Antal
Hajtman László Zoltán
Hajtman Zita Ilona
Héder János
Horváth Balázs
Huszár Richárd
Imre Sándor †
Jávorszky István
Kiss Regina
Kiss Zsolt

Kokics György
Kothencz István
Kovács Kinga
Kovács Teodóra
Kovács Tivadar
Kürtössy Ottó
Laczkó Mihály
László Károly
Lengyel János
Mándoki János Péter
Mansell, David John
Dr. Merényi-Metzger Gábor Richárd
Molnár Zsolt
Morvai János
Nádler Miklós
Németh Zsigmond
Németh Zsolt
Orosz Kálmán
Dr. Osvaldné, vitéz Benczik Mária
Pálffy Erzsébet, Zukáné
Péter Béla †
Dr. Rákóczy György
Rósa Henrik
Sepa János
Szabó Miklós
Szabó Mónika

Szentes Zsuzsanna, Keresztesné
Szilágyi Ákos
Takács Zoltán
Tót Mihály
Tóth Levente Zsolt
Dr. Tóth Norbert Kristóf
Ütő Ákos
Dr. Ütő István
Dr. Ütő Zsolt
Véghelyi Csilla
Végső Sándor
Végső Tibor
id. Végső Sándor
ifj. Végső Sándor
Végyvári János
Végyvári Kristóf
Vékony László
Dr. Vincze Ferenc
Vincze Sándor
Dr. Vitéz Bátor
Volker Zwertetschka
Wagner István
Zentai István
Zimmermann Péter

Kitüntetések, elismerések

A BAJOR KATONAI SZÖVETSÉG:

Frankofonia Nagykeresztet adományozta:

Vitéz Molnár Gáspár János főkapitány
Vitéz Klaus-Dieter Krüger nemzetes úrnak

Frankofonia Érdemkereszt I. osztályát adományozta:

Vitéz Mikecz András irodavezető törzskapitány úrnak
Vitéz Kiss László törzskapitány úrnak

Arany Frankofonia-érdemkeresztet adományozta:

vitéz Kovács Krisztián
vitéz Kovács László

Ezüst Frankofonia-érdemkeresztet adományozta:

vitéz Kovács Péter
vitéz Szilágyi Tibor
Pallagi Mihály

Ausztria Bajtársiság Szövetség lovagkeresztjét adományozta:

Kiss Andrea
Kiss Regina

A magyar-német bajtársiság érdemkeresztjét adományozta:

vitéz Molnár-Gáspár János főkapitány úrnak,
vitéz Bercsényi Miklós nyugállományú főkapitány úrnak,
vitéz békei Koós Ottó nyugállományú főszéktartó úrnak,
vitéz Váry József nemzetes úrnak,
vitéz Tóth Béla nemzetes úrnak,

vitéz Varga László főszéktartó úrnak,
vitéz Mikecz András főkapitány-helyettes úrnak,
vitéz Kiss László törzskapitány úrnak,
vitéz Lemhényi Zsigmond András főkapitány-helyettes úrnak,
vitéz Waldner Tíbor USA törzskapitány úrnak,
Nemes Ildikó Mária úrhölgynek,
vitéz Bősze József nyugállományú törzskapitány úrnak.

A VITÉZ MIKECZ KÁLMÁN EMLÉKÉRMET KAPTÁK:

vitéz Dr. Lemhényi Zsigmond András, a Vitézi Rend Határon túli területek helyettes főkapitánya,
vitéz gyergyói Kolcsár Géza, a Vitézi Rend Testőrparancsnoka,
Bencsik András úr, a Magyar Demokrata főszerkesztője,
vitéz Takács Zoltán úr,
vitéz Csizik Mihály úr,
Benedek Tamás úr,
Szőlösi László úr.

A VITÉZI REND KITÜNTETÉSEI ÉS ELISMERÉSEI

A Vitézi Rend főkapitánya címzetes székkapitánnyá léptette elő:

Dr. vitéz Török Pál Miklós nemzeti urat,

vitéz Solymos László nemzeti urat.

és címzetes vitézi hadnaggyá léptette elő:

vitéz id. Balogh Mihály nemzeti urat,

vitéz lendvai Sándor nemzeti urat.

Horthy-szobor Emlékérem arany fokozatát adományozta:

Vedelek Mihály úrnak,

Hajdú Gyula László úrnak,

vitéz Oláh Károly úrnak,

Gönc László úrnak,

Szél István úrnak,

Szatmáry László úrnak,

Uhrweiss Benedek úrnak,

Kardos Tamás úrnak,

dr. Soós László Károly úrnak,

Lemhényi Zsigmond András úrnak,

Jancsó Pál úrnak.

A Vitézi Rend Díszkardját adományozta:

USA törzsnek (A kitüntetést átvette: vitéz Hóka Ernő nemzeti úr).

A Vitézi Rend Hűség Jelvényét adományozta:

vitéz Varga László főszéktartó úrnak,

vitéz Rainer Schmitt úrnak,

vitéz Dr. Lemhényi Zsigmond András főkapitány-helyettes úrnak,

Pajor János úrnak.

A Vitézi Rend Lovagkeresztjét adományozta:

vitéz Vedelek Mihály úrnak.

A Vitézi Rend Tiszti-keresztjét adományozta:

Dr. vitéz Miltényi Dénes úrnak,

vitéz Antal Csaba székkapitány úrnak,

vitéz Mikecz András törzskapitány úrnak,

Dr. vitéz Tóth Csaba úrnak,

vitéz Dezső Mihály törzskapitány úrnak,

vitéz Kolcsár Géza székkapitány úrnak.

A Vitézi Rend Arany Érdemkeresztjét adományozta:

vitéz Kovács Jenő törzskapitány úrnak,

vitéz Szabó Ferenc úrnak,

vitéz Pintér István székkapitány úrnak (egyben kinevezte törzskapitánnyá),

vitéz Szatmáry László vitézi hadnagy úrnak (egyben kinevezte székkapitánnyá),

vitéz Szilágyi András székkapitány úrnak,

vitéz ifj. Szakács László vitézi hadnagy úrnak.

A Vitézi Rend Ezüst Érdemkeresztjét adományozta:

vitéz ifj. Miltényi Dénes úrnak,

vitéz Tengerdi Magyar Ferenc székkapitány úrnak,

vitéz Varga György úrnak.

A Vitézi Rend Bronz Érdemkeresztjét adományozta:

vitéz Tajthy Árpád széktartó úrnak,

vitéz Molnár János törzskapitány úrnak,

vitéz Bornemissza György törzskapitány úrnak,

Gulam Haider Rahi úrnak.

A Vitézi Rend Horthy Arany Emlékérmét adományozta:

vitéz Kovács Krisztián úrnak,

vitéz Bárdos Balázs vitézi hadnagy úrnak,

vitéz Csernáthné Kárándi E. nemzeti asszonynak,

vitéz Simon Stefán székkapitány úrnak,

vitéz Klaus Dieter Krüger úrnak,

Dr. vitéz Nagy Frigyes törzskapitány úrnak,

vitéz Kántor Nándor úrnak,

vitéz Kiss Ferenc úrnak,

vitéz Kiss László törzskapitány úrnak.

A Vitézi Rend Horthy Ezüst Emlékérmét adományozta:

vitéz Marosvári Imre vitézi hadnagy úrnak,

vitéz Ádám Gábor úrnak,

Dr. vitéz Erdős Tamás törzskapitány úrnak.

A Vitézi Rend Horthy Bronz Emlékérmét adományozta:

vitéz Fejes Zoltán úrnak,

vitéz Farkas Tibor úrnak,

vitéz Berta Ilona, Hajtmanné vitézi hadnagy úrhölgynek,

vitéz Légrády János vitézi hadnagy úrnak,

vitéz Ferenczy Uzonka vitézi hadnagy úrhölgynek,

vitéz Abonyi Tamás Lajos úrnak,

vitéz Lovász László székkapitány úrnak,

vitéz Balog Mihály úrnak,

vitéz Wagner József úrnak,

Dr. vitéz Ótott Ferenc vitézi hadnagy úrnak,

vitéz Rakovszky Zsolt úrnak,

vitéz Hajdu Gyula László úrnak,

vitéz Veress Kálmán János úrnak,

vitéz Kovács Ádám úrnak,

Dr. vitéz Bognár József úrnak.

A Vitézi Rend Díszoklevelét adta át:

Dr. vitéz Cseszkó Ferenc úrnak,

vitéz Molnár Jenő úrnak.

Képek az avatásról

Erdélyi avatás

A sepsiszentgyörgyi szemerjai református templomban megtartott ünnepségen a Háromszéki Vitézi Rend tizenhárom személyt vett fel soraiba. A ceremónián részt vett a magyarországi Vitézi Rend főkapitánya, vitéz Molnár-Gazsó János dandártábornok is, aki először járt Erdélyben.

„Sötét időköt élünk egy sötét társadalomban, ahol mindenáron el akarják tiporni, meg akarják szüntetni népünket, ezért úgy kell viselkednünk, mint a só, amely az ételeket ízezsébbé teszi, de konzerváló tulajdonsága is van, tehát ragaszkodjunk hagyományainkhoz, hitünkhöz” – fogalmazott az ünnepi istentiszteleten Incze Zsolt református lelképásztor.

Molnár-Gazsó János dandártábornok kiemelte, a széke-lyeknek mindig helyén volt a szívük, és kösziklaként állták a sarat a történelem viharos időszakáiban. – Isten azokat teszi próbára, akiket szeret. Igen nehéz időköt élünk ma is, sátáni erők próbálkoznak ártani a magyarságnak, de nem fog sikerülni nekik – hangsúlyozta a főkapitány.

Ezt követően tizenhárom személyt avattak vitézzé pallossal, akik hazájuk szolgálatára esküdtek fel a „sátáni erőkköt szemben”.

Visszatekintés rendünk idei tevékenységeire

HÓNAP	NAP	TEVÉKENYSÉG	MEGJEGYZÉS
JANUÁR	12	Megemlékezés	doni katasztrófa áldozataira
JANUÁR	28	Vitézi bál	
FEBRUÁR	9	Koszorúzás az Emlékműnél a Köztemetőben	vitéz nagybányai Horthy Miklós halálának évfordulója
FEBRUÁR	11	Évnyitó állománygyűlés	
MÁRCIUS	15	Részvétel az ünnepségeken, koszorúzás	részvétel az ünnepségeken és koszorúzás minden Rendtárs lakhelyének megfelelően
ÁPRILIS	14	Kihelyezett állománygyűlés Kovásznán	
MÁJUS	29	Hősök napja	koszorúzás településenként
JÚNIUS	4	Trianoni megemlékezés	
JÚNIUS	30	Vitéz avatás	
AUGUSZTUS	20	Szent István napi ünnepség	részvétel az ünnepségeken és koszorúzás minden Rendtárs lakhelyének megfelelően
AUGUSZTUS	26	Részvétel az úzvölgyi megemlékezésen	
SZEPTEMBER	26	Megemlékezés Szárazajtán a Maniu-gárdisták által kivégzett 13 ártatlan áldozatra	koszorúzás
OKTÓBER	6	Részvétel a városi ünnepségeken, koszorúzás	emlékezés az aradi vértanúkra
OKTÓBER	23	Részvétel a városi ünnepségeken, koszorúzás	emlékezés az 56-os forradalomra
OKTÓBER	26	Kihelyezett állomány gyűlés Csikszeredában	emlékezés az elhunytakra
NOVEMBER	1	Gyertyagyújtás az Emlékműnél	
DECEMBER	15	Adventi évzáró közgyűlés	

Avatás az Egyesült Államokban

A Vitézi Rend Főkapitánya felhatalmazásával élve, szeptember 16-án az Országos Törzskapitány távollétében, vitéz Pákh Imre Központi törzskapitány úr két új vitézt avatott, az Oster Bay-i Pákh birtokon.

Az avatást megelőzően, szeptember 15-én, az USA Törzs küldöttei megbeszélésen vettek részt, melyen jóváhagyták a Kincstáros, vitéz Kulcsár István székkapitány 2012-es pénztári mérlegét és megszavazták a Törzs 2013-ra szóló költségvetését.

Szeptember 16-án délelőtt 10 órakor a díszteremben, a szokasoktól eltérően, egy fehér lepellel leterített objektum fogadta a résztvevőket.

A két avatandó, Hóka Ernő és Tóth Attila urak, közvetlen a díszoltár előtt foglaltak helyet.

Az oltártól jobbra, az USA nyugati törzskapitány-helyettes vitéz Kulcsár István székkapitány és az USA keleti törzskapitány-helyettes, Jónás István székkapitány, a baloldalon pedig vitéz Pákh Imre helyettes országos törzskapitány úr foglaltak helyet.

A harminc résztvevő, fotelekben és karosszékekben talált kényelmes helyet.

Vitéz Pákh Imre Helyettes Országos Törzskapitány üdvözlő szavait követően bejelentette, hogy az Országos Törzskapitány nevének, Waldner Inge nemzeti asszonynak súlyos megbetegedésére való tekintettel vitéz Waldner Tibor országos törzskapitány úr nem tud részt venni a 2012. évi Vitézavatáson. Ezt követően vitéz Pákh megemlékezett az elmúlt év folyamán elhalálozott rendtársakról és az ünneplő közönség közösen elmondta a „magyar hiszekegyet”.

Vitéz Kulcsár székkapitány felolvasta azokat a méltató sorokat, amelyeket az országos törzskapitány, vitéz Waldner a Vitézi Rend alapítójának, vitéz nagybányai Horthy Miklós emlékére írt, majd vitéz Jónás István székkapitány segítségével felfedték a lepel alatt lévő, vitéz nagybányai Horthy Miklós, a Vitézi Rend alapítójának, közel életnagyságú 1941-ben olajba festett képmását.

A Vitézi Esküt vitéz Kulcsár István székkapitány olvasta fel, amelyre a két vitéz jelölt, lelkes, „Isten engem úgy segítsen”-nel válaszolt.

Ezzel a 2012-es Vitézavatás elérte csúcspontját: vitéz Pákh Imre központi törzskapitány úr, a Pákh család ősi szablyájával vitéz Tóth Attilát és vitéz Hóka Ernőt a Vitézi Rend soraiba fogadta és rövid beszédében emlékeztette őket vitézi kötelességeikre és jogaikra.

A központi törzskapitány úr felkérte a következőket, hogy vegyék át a Vitézi Rend főkapitánya és az USA Törzs országos törzskapitánya által adományozott kitüntetések.

Vitézi Rend Tiszti keresztjét kapta:

vitéz Waldner Tibor, országos törzskapitány.

Vitézi Rend Arany Érdemkeresztjét kapták:

vitéz Pákh Imre, központi törzskapitány,
vitéz Kulcsár István, székkapitány,
vitéz Nyárády Pablo, székkapitány.

Vitézi Rend Ezüst Érdemkeresztjét kapták:

vitéz Galánthay József,
Dr. vitéz Balogh Sándor,
vitéz Galánthay Charlita.

Horthy Miklós Arany Emlékérmét kapta:

vitéz Jónás István, székkapitány

50 éves az USA Vitézi Törzs Emlékérmét kapták:

vitéz Berthoty Murray Pál,
vitéz Falk Viktor,
vitéz Fischer Viktor,
vitéz Fördös Márta,
ifj. vitéz Pákh Sándor,
vitéz Szabó Éva,
vitéz Talabér Attila,
vitéz Táborosi János,
vitéz Úry Ferenc,
vitéz Waldner R. Tibor,
vitéz Ivány R. Róbert,
vitéz Clark Robert M.

Professzor (emeritus) Dr. vitéz Balogh Sándor politológus a Szent Koronáról szóló előadását nagy érdeklődéssel fogadták a résztvevők.

A több mint két órás program végén, az ünneplő közönség együtt énekelte a székely és a magyar Himnuszt.

A résztvevőket Szigeti István főpohárnok úr és segédei hűsítővel várták a gyönyörű késő-nyári délutáni napsütést élvező vendégeket.

Negyed óra múlva díszbédhez szólította a társaságot a Pákh Ház főszakácsa, Ágnes asszony.

Őszintén mondhatjuk, hogy az elmúlt tíz esztendő egyik kiemelkedő vitézi találkozásának és vitézavatásnak lehettünk tanúi.

**Vitézi Rend
U.S.A. Törzs**

Egy hadtörténész álláspontja

Martonyi János külügyminiszter Úrnak!

Martonyi János úr múlt heti nyilatkozata szerint: "Nem fogjuk rehabilitálni Horthy Miklóst vagy a rendszerét. Sehol sem fogunk emlékművet állítani neki", indoklásul pedig az 1944. október 15-i nyilas hatalomátvétel után játszott szerepére hivatkozott.

Ezúton szeretnénk felhívni a külügyminiszter úr szíves figyelmét arra, hogy Horthy Miklós rehabilitása nem lehetséges, mert őt senki sem ítélte (marasztalta) el! Még Sztálin sem kívánta felelősségre vonni, és a Nürnbergi Perben sem szerepet a vádlottak között! Ami pedig 1944 október idusa utáni szerepét illeti, a német megszállás és a nyilas hatalomátvétel után, kényszerhelyzetben volt, ha más lett volna a helyében, az sem tehetett volna semmit! Semmit!

Mindezek mellett, Horthy elévülhetetlen érdeme, hogy az első világháborút lezáró igazságtalan és tragikus kihatású trianoni békeszerződéssel megcsonkított és megalázott, a győztesek által kirabolt, majd a vörös terrorral megfélemlített országot talpra állította, rövid idő alatt konszolidált helyzetet teremtett, és életünk minden területén (kultúra, egészségügy, iskolarendszer, pénzügy, kereskedelem, iparfejlesztés, közlekedés, nyugdíjrendszer, építkezés- és közműfejlesztés, közbiztonság!/, művészet, sport, mezőgazdaság és állattenyésztés, stb.) felzárkózhattunk a közép-európai államok szintjéhez.

Horthy volt az egyedüli európai államfő, aki nemet mert mondani Hitlernek! Horthynak köszönhetik a magyar, osztrák, román, szlovák, szerb és lengyel zsidók tömegei, hogy életben maradtak! Még a nemzetközi zsidó szervezet is ellenezte Horthy (korai) kiugrási szándékát, mert itt látták a legvédelembe helyezettben a zsidókat, és ez a helyzet csak a német megszállást követően változott meg. A német haderő ellen viszont hazánknál sokkalta nagyobb és gazdagabb államok sem voltak/lettek volna képesek ellenállni. Ennek ismeretéhez viszont egyeseknek (talán Martonyi úrnak is) többet kellene foglalkozni a történelemmel (ezen belül a hadtörténelemmel), mert az 1945 utáni történészekről és Rákosi, Kádár foxi-maxi tanfolyamot végzett politikusaitól, igaz értékelést nem olvashattak, vagy nem hallhattak az emberek, ezért sokak emlékezetében csak a sárdobálók véleménye maradt meg.

Horthy minden hibája elenyésző Rákosi és/vagy Kádár mérhetetlen bűnei, gonosztettei, hazaárulásuk, gerinctelenségük, magyarellenességük, valamint primitívségük mellett. Horthy legfőbb hibájának kikiáltott szovjetek elleni hadjárat is alapos elemzést érdemel. A második "világháborúban" a fél világ harcban állt(!), hazánk körül minden állam csatlakozott a szovjetek ellen, mi voltunk az utolsók, akik proklamáltuk a hadiállapotot.

Vis maior helyzet alakult ki! És ez akkor is igaz, ha egyes szemlenczősöknök, vagy az átlagnál alacsonyabb IQ-val rendelkezőknök ez nem tetszik! Ha Horthy kivonta volna magát ebből a küzdelemből, akkor a német megszállás minden logikus és sokoldalú értékelés szerint 2-3 évvel korábban bekövetkezett volna, tehát veszteségeink exponenciális növekedéséről, valamint zsidó honfitársaink és az idemenekült idegen nemzetiségű zsidó állampolgárok teljes likvidálásáról elmélkedhetnénk. Aligha maradt volna mutatónya olyan, aki most Horthyra nyújtogatja a nyelvét!

Horthy következetes volt és mindig nyílt kártyákkal játszott. Kádár például – a miniszterek és a parlament tudta nélkül (!) – áldását adta szovjet nukleáris eszközök Dunántúlra történő felhalmozására (telepítésére), mint a haderő főparancsnoka. Ha létrejött volna egy (küszöbön álló) konfrontáció a NATO és a VSZ között, akkor Magyarország ma nem létezne bolygónkon, mert geo-stratégiai helyzetünkben kifolyólag mi kaptuk volna az első tömeges nukleáris csapásokat. Tízmillió magyar soha nem tudta volna meg, hogy a nagy kacsingatós primitív műszerész-segédnek köszönhető hazánk pusztulása.

Horthy a XX. század Európájának egyik legkiemelkedőbb államfője volt! Talán még az „egyik” jelző szavacska el is hagyható, mert Horthy nem volt egy „súlycsoportban” a többiekkel, mivel tettei, eredményei, bátorsága, korrektsége toronymagasan fölülte állt bármelyik „kollégájának”, Rákosiról és/vagy Kádárról nem is beszélve. Martonyi úrnak nincs miért exkuzálni magát ebben a kérdésben. Különben is: egy politikus mindig tartózkodjon a kategorikus kijelentésektől...

Közreadta: Prof. Dr. Bokor Imre

Fővárosi Ítéltábla
4.Pf.22.187/2011/6.

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 14.	
FOLYÓIRAT-SZÁM KEZELÉSI SZÁM	
Postán / Győző úton / E-mailen / Faxon	
Érkezett	2012-04-19
FÉLDÁNY	
MEL	
24889/10	

18.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési eljárásban a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség (1055 Budapest, Markó utca 27.) által eljáró Fővárosi Főügyészség (1054 Budapest, Akadémia utca 13.) felperesnek, az Orbán László Tibor Ügyvédi Iroda, dr. Orbán László Tibor ügyvéd (1054 Budapest, Szemere utca 8.) által képviselt Történelmi Vitézi Rend Egyesület (1095 Budapest, Soroksári út 46.) alperes ellen határozat megtámadása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. április 6. napján meghozott 10.P.24.889/2010/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 12., 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperes 2/2009. számú határozata megsemmisítését mellőzi, és ebben a körben a keresetet elutasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kimondja, hogy a felek a fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik, és a 36.000 (harminchatezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a keresetében az egyesülési jogról szóló 1989. évi II. törvény (a továbbiakban: Etv.) 16. § (2) bekezdés a) pontja alapján az alperes 2009. szeptember 26. napján tartott közgyűlésén meghozott 2/2009. számú határozatának megsemmisítését és az Etv. 16. § (2) bekezdés b) pontja szerint az alperes elnevezésének megváltoztatása tárgyában a közgyűlés összehívását és az alapszabály módosítását indítványozta.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a harmadik személy által vele szemben indított perben hozott jogerős ítélet a saját névhasználatától nem tiltotta el, az eltiltás nem általános jellegű volt, így a nevét módosítania nem kell.

Az elsőfokú bíróság a 10.P.24.889/2010/10. számú ítéletében az alperes rendkívüli közgyűlésének 2009. szeptember 26. napján meghozott 2/2009. számú határozatát

Levél a Történelmi Vitézi Rendhez

v. Hunyadi László
Egyesületi Elnök Úr
és
Egyesületi Jogi Képviselő Úr részére!

Tisztelt Uraim!

Kéretlenül, de megkaptam 2012. augusztus 8-i levelüket, amelyben, mint „rendtársat” értesítenek arról, hogy a Fővárosi Ítéltábla másodfokon jogerős ítéletében eltiltotta az Egyesületüket nevének használatától.

Ezt a szíves közlést bár nem vagyok Egyesületük tagja tudomásul vettem, és mint jogkövető polgár javaslom, hogy az Egyesület a jogerős ítéletet haladéktalanul hajtsa végre és ne használja az Ítéltábla ítéletében eltiltott szóösszetételt, amíg a Kúria a fellebbezésük során esetleg a jogerős ítéletet meg nem változtatja. A jogerős ítéletre nincs halasztó hatálya a fellebbezésnek.

A levükben említésre került, hogy az Egyesület érvényes védjegy oltalommal rendelkezik az Egyesület eltiltott nevére.

Volt szerencsém elolvasni a kérdéses ítéletet, melyben az eljáró bíró érthető és szájbarágó módon leírta az ítélet indoklásában, hogy a védjegy oltalmat csak szolgáltatásra és gyártmányra lehet bejegyeztetni. Egyesületi névre a Cégtörvény és az Egyesületi Törvény szerint nem.

Itt felmerül egy kérdés: a védjegy oltalom bejegyzési kérelemnél ismertették-e az eljáró hatósággal, hogy a levédendő szóösszetételre már elsőfokú bírósági tiltó ítélet van érvényben? Ha nem közölték, akkor a hatóság tudatos félrevezetése történt. Így az is felülvizsgálatot igényel.

Mivel az érintett közösség tagjai általában nem értik a jogi szaknyelven írt szövegeket egy egyszerű példával szeretném illusztrálni a kialakult helyzetet.

Az ítélet nem írja elő az Egyesület megszüntetését csak a jelenleg használt megnevezéstől tiltja el az Egyesületet. Mivel feltételezem, hogy tovább kívánnak hasznos Egyesületi munkát végezni, ezért a következő a feladat.

Össze kell hívni az Egyesület küldöttgyűlését és új nevet kell választani az Egyesületnek.

Csak a példa kedvéért ez legyen „Történelmi Virágos Falusi Ablakokért Egyesület”.

Mivel az Egyesület rendelkezik védjegy oltalommal akkor azt a következő képen használhatja. Szintén a példa kedvéért mondjuk: az Egyesület szervez egy fesztivált „Pityangfürdőn” akkor a következő képen kell azt meghirdetni:

A Történelmi Virágos Falusi Ablakokért Egyesület 2012. szeptember 28-án fesztivált rendez Pityangfürdőn.

A fesztivál alatt a Történelmi Vitézi Rend védjegy oltalommal ellátott lacikonyhája szolgáltatja az étkezést, és az érdeklődők a

hasonló védjegy oltalommal ellátott ajándéktárgyakat vásárolhatják meg. Mindenkit szeretettel várunk!

A védjegy oltalom erre ad lehetőséget.

A levelekben említést tesznek feljelentésről, tagok átcsábításáról magasabb rendfokozattal való csábítgatásról.

Az ítéletet olvasva kitűnik, hogy a felperes nem más, mint a Fővárosi Főügyészség, ami valószínűleg az első fokú ítélet végre nem hajtásáért perelte Önöket.

Az átcsábításról csak annyit kérdeznék, egy közvitéznek mit lehetne ajánlani? Főközvitéz vagy nagyon közvitéz lehetsz nálunk, ha ájtjössz?

Tisztségviselők pedig egy működő Egyesületben megfelelő létszámban vannak ezek számának bővítése nem indokolt.

Mindezeket összefoglalva őszinte szívvel javaslom, hogy jogkövető polgárként vegyék tudomásul az ítéltábla ítéletét, azt haladéktalanul hajtsák végre és a továbbiakban úgy éljék Egyesületi életüket, hogy azzal ne zavarják, gátolják más Egyesületek működését.

Ezek végrehajtásához kívánok sok erőt, egészséget az Egyesületük minden tagjának és természetesen Önöknek is.

2012. 08.19.

Tisztelettel: Dr. v. Miltényi Dénes
közvitéz sk.

Katasztrófavédelem

Tisztelt Rendtársaink!

A Vitézi Rend fontosnak tartja a hagyományőrzést. De az eddig vállalt feladatoknál többet kíván tenni, ezzel is az ország javát kívánja szolgálni. Vitéz avatáson bejelentésre került, hogy a Vitézi Rend katasztrófavédelmi századot kíván szervezni. A szervezés már folyamatban van. Mivel váltásokban is gondolkodnunk kell - így a toborzásra kerülő létszám 300 főben lett megadva. Aki részt kíván venni egy ilyen nemes feladatban az a felsorolt kinevezett katasztrófavédelmi parancsnokoknál jelentkezzen.

v. Kolcsár Géza törzskapitány (06 20 457-0017)

v. Bányay István törzskapitány (06 20 669-7874)

v. Dezső Mihály törzskapitány (06 30 228-9037)

v. Palczer Lajos hadnagy (06 30 359-8618)

Vitézi Szék

Megemlékezés Kenderesen

MEGEMLÉKEZÉS A KORMÁNYZÓ ÚR ÚJRATEMETÉSÉNEK TIZENKILENCEDIK, ÉS VITÉZ NAGYBÁNYAI HORTHY ISTVÁN HALÁLÁNAK HETVENEDIK ÉVFORDULÓJÁRÓL

2012. szeptember 1-jén megemlékeztünk alapítónk, vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó urunk hazai földbe való újratemetésének tizenkilencedik, s vitéz nagybányai Horthy István kormányzó-helyettes úr tragikus halálának (1942. augusztus 20., Alekszejevka) hetvenedik évfordulójáról.

„Vitéz nagybányai Horthy Miklós olyan (...) családból származott, ahol két dolog teljesen természetes volt: hittek Istenben és feltétel nélkül, mérhetetlenül szerették hazájukat, Magyarországot” – hangsúlyozta a kenderesi Horthy-kripta előtt tartott megemlékezésen főkapitányunk. Vitéz Molnár-Gazsó János emlékeztetett a Kormányzó Úr nemes jellemére, aki az I. világháborúban még a legyőzöttekről is gondoskodott. A Főkapitány úr emlékeztetett: Horthy Miklóst a gondviselés küldte a magyarok élére, hiszen egy vesztes világháború következményeként elvesztettük területünk és lakosságunk tetemes részét, s ezt a sokkot csak fokozta az istentagadó, testében és lelkében sem magyar kommunisták 133 napos véres diktatúrája. Ebben a miliőben állt nemzetünk élére egy olyan vezér, aki fényt gyújtott a sötétségben, aki csodát művelve megmentette Magyarországot a nyugat által 5 év múlva bekövetkező megszűnéstől. Ám – mint hangsúlyozta vitéz Molnár-Gazsó János – egy ember önmagában nem lehetett volna ilyenre képes, s ez az ékes bizonyítéka annak, hogy a Jóisten végig a Kormányzó Úr mellett állt. Olyan ember volt, aki egész életében töretlen bátorsággal, hűséggel és áldozatos munkával állt ki a magyarokért, s a nemzetéért.

„Horthy István abban a szerencsés helyzetben volt, hogy olyan családba született, ahol példamutató hazaszeretet uralkodott” – kezdte a Kormányzó Úr idősebb fiáról való megemlékező beszédét vitéz Molnár-Gazsó János a kenderesi Horthy-kastély kertjében. A kormányzó-helyettesnek megadatott, hogy testközelből megtapasztalja és megtanulja mértékletes, a szélsőségek minden formáját elítélő hazafi édesapjától, hogy mit is jelent a hont szolgálni – emlékeztetett a Főkapitány Úr.

Horthy István, aki kiváló sportember és mérnök is volt, már a korai időkben is minden tudásával a nemzet ügyéhez kívánt hozzájárulni, majd katonaként, s később kormányzó-helyettesként sem bújta ki a felelősség, a haza szolgálata alól. Amint a magyar katonák a frontra kényszerültek, Horthy István már kormányzó-helyettesi kiemelten fontos titulusa birtokában azonnal a frontra kérte magát is, ahol nem kért semmiféle különleges bánásmódot. Katonatársai és beosztottai is tisztelték emberként és honvédként egyaránt.

Elszánt hazafiságát az is bizonyítja, hogy mikor megkapta a hazahívó parancsot, azonnal repülőre kérte magát, hogy felderítő repülésre induljon. Ám a sors másképp rendelkezett: egy végzetes manőver miatt vadászgépe lezuhant, s vele halt meg az egyik legnagyobb magyar reménység is.

A Kormányzó és Kormányzó-helyettes Urak emléke örökké él, s az egészséges lelkű, józan gondolkodásra képes embereknek kötelességük előmozdítani, hogy hazánk e két kiemelkedő vezetője és szolgálója végre megkapják azt az elismerést, ami mindig kijárt volna nekik.

2012. szeptember 1.

A VITÉZI REND Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Törzskapitányságának Állománygyűlése

A VITÉZI REND Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Törzskapitánysága 2012. október 27-én tartotta őszi állománygyűlését. Illusztris előadókat hívtunk meg vitéz Molnár Gázsó János Főkapitány Úr és vitéz Varga László Főszéktartó Úr személyében.

Vitéz Tajthy Árpád törzskapitány Úr üdvözlő és bevezető szavait követően a Magyar Hiszekegy elhangzása után a napirendi pontok ismertetésével folytatódott az állománygyűlés.

Napirendi pontok:

- 2012. év eddig eltelt időszakának történései
- rendtársak kiválása a Vitézi Rend Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Törzskapitányságának tagjai közül
- kinevezések bejelentése

A Törzskapitány Úr által ismertetett napirendi pontokat a jelenlévők egyhangúlag elfogadták.

A bensőséges hangulatú állománygyűlésen a Főkapitány Úr rendkívül részletes és korrekt tájékoztatást tartott:

- a 2012. év eddig eltelt időszakának eseményeiről
- a párhuzamosan regnáló vitézi rendek egyesülési kísérletéről és az egyesülés meghiúsulásának okairól
- a Vitézi Rendben folytatott tevékenységéről, elképzeléseiről
- a 2013. év feladatairól (szoborállítás nagybányai vitéz Horthy Miklós Kormányzó Úr emlékére; katasztrófavédelem szervezése; vitézi tevékenység reformálása, kiterjesztése)

Ezt követően a Főszéktartó Úr kiegészítő tájékoztatója következett. A jelenlévő rendtársak egyetértettek azzal a törekvéssel, hogy a vitézi élet és tevékenység reformálásra szorul. A koszorúzásokon, megemlékezéseken, állami ünnepeken való részvételen túl, a vitézi életben aktív tevékenységet kell folytatni.

Ezek a következők lehetnek:

- katasztrófavédelmi egység felállítása
- karitatív tevékenység végzése
- rendszeres előadások tartása a magyar (ős) történelem megismertetésének autentikus forrásokból származó – az újkori történelemkutatás eredményeit felhasználó – anyagok alapján
- ismeretterjesztő előadásokat kell tartani különösen az ifjúság részére. Fel kell lobbantani bennük a hazafias érzést, erő-

síteni kell bennük a nemzeti azonosságtudatot

- meg kell ismertetni az ifjúsággal a két világháború kirobbantásának valódi okait, a Vitézi Rend létrehozásának célját, körülményeit, nagybányai vitéz Horthy Miklós Kormányzó Úr valós történelmi szerepét, személyének megítélését, a kormányzósága alatt bekövetkezett (pozitív) változásokat Magyarországon

- vasakarattal és rendíthetetlen elszántsággal törekednünk kell a vitézi rendek egyesítésére

A rendtársak értetlenül álltak a vitézi rendek egyesülési kísérletének meghiúsulása hallatán. Különösen az újonnan megalakult rendet: a Vitézi Rend Kárpátmedence Kormányzóságát kifogásolták, mert ez újabb erőmegosztást eredményezett.

Sorainkból is kivált néhány rendtársunk és az előbb említett új szervezetbe lépett át.

Taglétszám tekintetében kevesebben lettünk általuk, de nem gyengültünk. Sokkal inkább erősödöttünk, mert azok a rendtársak itt maradtak, akik a Szent Koronára vitézi esküt téve a Vitézi Rend Főkapitánya(i) vitézzé ütötte(k) az elmúlt évek folyamán.

Az állománygyűlés a kinevezettek hozzászólásaival folytatódott, melyeket a rendtársak kérdései, hozzászólásai követtek.

Vitéz Tajthy Árpád Törzskapitány Úr javaslatot tett a VITÉZI REND Etikai Kódexének kiegészítésére, miszerint: „Azok a rendtársak, akik saját hibájukból - vitézi esküjüket megszegve - elhagyták a VITÉZI RENDET, soha ne nyerhessenek újból felvételt!”

A jelenlévők egyöntetűen támogatták a javaslatot.

A felvetett kérdésekre a Főkapitány Úr adta meg a kimerítő válaszokat.

Ezek után a Főkapitány Úr zárszavával, a Magyar Himnusz és a Székely Himnusz éneklésével fejeződött be az állománygyűlés.

A közel öt órás állománygyűlést kótetlen rendtársi beszélgetés követte.

Miskolc, 2012. november 20.

vitéz Csantavéri Tivadar Károly
székkapitány

A Csongrád megyei Törzskapitányság 2012. évi munkája

2012-ben 22 helyi, megyei, országos, ill. Kárpát-medencei rendezvényen vettünk részt. Ezek közül a teljesség igénye nélkül megemlíteném talán a legfontosabbakat. Január 12-én, Budapesten jártunk, ahol a Mátyás-templomban és a Hadtörténeti Múzeumban országos rendezvény keretében emlékeztünk meg a 2. magyar hadsereg elleni támadásról, ill. a doni hősokról. Az év elején januárban és márciusban Vitézi Bálon, ill. március 15. megünneplésén voltunk Kézdivásárhelyen. Felejthetetlen pillanatok voltak ezek, amit nem lehet szavakba önteni. Februárban a kormányzó Úr halálának évfordulóján látogattunk el Kenderesre. Március 10-én Bácsalmásra, ill. május 5-én Budapestre Vitézi Bálra kaptunk meghívást. Március 23-án, Ópusztaszerre és Szegedre jött a magyar és lengyel államfő a Magyar-Lengyel Barátság Napja alkalmából. Természetesen ezt is megtiszteltük jelenlétünkkel. Március 24-én vitéz Lendvai Sándor, legidősebb rendtársunk meghívásának tettünk eleget, aki névnapja és vitézzé avatásának alkalmából meghívott bennünket a vásárhelyi Susáni Olvasókördőbe, egy finom vacsorára. Áprilisban vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó Úr halálának 75., ill. vitéz nagybányai Horthy István kormányzó helyettes Úr hősi halálának 70. évfordulója alkalmából került sor egy rendkívüli vitéz avatásra, Szegeden. Május 13. rendkívüli fontos dátum. Ezen a napon került sor a Somogy megyei Kerekiben az első köztéri Horthy Miklós szobor felavatására. Ezen a főkapitány Úron és kíséretén kívül mi is képviselttük magunkat. Május 26-án a főkapitány Úr és kísérete Hódmezővásárhelyen emlékezett meg a Hősök Napjáról. Ezt a rendezvényünket a Kossuth Nemzetőr-ség hódmezővásárhelyi századával együtt rendeztük. Először a Református Újtemplomban istentiszteleten vettünk részt, ahol vitéz Molnár-Gazsó János főkapitány tartott megemlékezést. Ezután koszorúzás következett a templom falán lévő emléktáblánál. Ezt követően a Szent István templom falán szintén koszorúzásra került sor, ahol az első és második világháborús hőseinkre emlékeztünk. A nyár közepén, július 28-án egy forró napon vitéz nagybányai Horthy Miklós szegedi napjaira, ill. a Nemzeti Hadsereg megalakulására emlékeztünk a Magyarok Szövetsége

szervezésében, Szegeden. Augusztus 19-én Kunszentmiklós-Böszötrpusztára, a Magyarok Országos Gyűlése mentünk el. Itt a Főkapitány úr egy történelmi, politikai tájékoztatást adott, ami alatt a sátor tele volt érdeklődőkkel. A 2. magyar hadsereg front-ra kerülésének 70. évfordulója alkalmából vitéz Pintér István székkapitány tartott előadást, amit tolmács fordított németre, mert jelen volt a Bajor Katonai Szövetség küldöttsége is. Augusztus 20-án a Szent Jobb Körmeneten törzskapitányságunkat 5 fő képviselte. Szeptember 1-jén, a kormányzó Úr újratemetésének évfordulóján tisztelegtünk Rendünk alapítója előtt Kenderesen. Szeptember 22-én került sor a szokásos vitéz avatásra Fóton, a székesegyházban. Minden évben ez a Vitézi Rend kiemelkedő eseménye. A felemelő, ünnepélyes rendezvényen a következő személyek kaptak kitüntetést, ill. előléptetést:

Vitéz Balogh Mihály vitézi őrmester bronz érdemérmét, vitéz Dr. Cseszkó Ferenc dicséző oklevelet, vitéz Dr. Ótott Ferenc vitézi hadnagy bronz érdemérmét, vitéz Pintér István székkapitány arany érdemkeresztet és vitéz Wágner József vitézi őrmester bronz érdemérmét kapott. Ezen kívül vitéz id. Balogh Mihály címzetes vitézi hadnagy, vitéz Lendvai Sándor címzetes vitézi hadnagy, vitéz Pintér István törzskapitányi, ill. vitéz Dr. Török Pál címzetes székkapitányi kinevezést kapott. Végül, de nem utolsó sorban, vitéz Kothencz Istvánt, vitéz Tót Mihályt és vitéz Dr. Vincze Ferencet vitézzé avatták, valamint vitéz Laczkó Mihály és vitéz László Károly volt '56-os vitézi rendi tagok átjelentkeztek Rendünkbe. Október 23-án a Békemeneten is részt vettek rendtársaink. November 4-én, az 1956-os forradalom és szabadságharc eltiprásának 56. évfordulóján Wittner Mária országgyűlési képviselő jelenlétében, Hódmezővásárhelyen a szabadságharcosokra emlékeztünk. Végül szeretném felsorolni azokat a rendtársainkat, akik legtöbbször vettek részt a programjainkon: vitéz Balogh Mihály vitézi őrmester, vitéz Lendvai Sándor címzetes vitézi hadnagy, vitéz Dr. Ótott Ferenc vitézi hadnagy, vitéz Pintér István törzskapitány, és vitéz Wágner József. Úgy érzem, hogy nincs szégyenkezni valónk és bizalommal tekinthetünk a 2013-as évre.

Svédországi beszámoló

Anyországunktól messze esik ez az északi ország, ahol mi, a Vitézi Rend néhány tagja élünk. A földrajzilag nagy távolságot nehéz áthidalni, bár, a mai modern technikának hála, abban a - sokszor kétes - jó helyzetben vagyunk, hogy ha fizikailag nem is, de lelkiileg Magyarországon lehetünk, átélhetjük a Vitézi Rend mindennapjait. Istennek hála, ez fordítottan is működtethető, mi is beszámolhatunk kis közösségünk működéséről, akár interneten, akár a Rendi újság nyomtatott oldalain.

Svédország területileg közel kétszer akkora, mint a történelmi Magyarország, de magyarok - lakta területe viszonylag kicsi. Főleg a nagy városok és az azokhoz közeli településeken, nagy ipari központok körül telepedett le a történelmi Magyarország területéről különböző időkben, különböző okokból kifolyólag idekerült magyarság. Ezen embercsoportok között egy a közös nevező: a magyar nyelv, a magyar származás. De családi, nevelési, politikai hátterük merőben eltérő. Ez az a sajátossága a svédországi magyaroknak, mely említésre, sőt tanulmányozásra érdemes. Jó lenne valamilyen módon hatni ezekre a csoportokra, felébreszteni érdeklődésüket egymás háttérére, rávenni őket arra, hogy közeledjenek egymáshoz, akarjanak találkozni, ismerkedni egymással. Megnyitni, egyengetni ennek az egymásra találásnak az útját nevezem igazi, embert próbáló feladatnak, mondhatnám úgy is, vitézi tettnek!

A Bibliával szólva „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés” (Máthé 9, 37). Amikor az aratnivaló sok, de a munkás kevés, olyankor rengeteg áldás vész kárba. Krisztus ezen akart segíteni, mikor tanítványokat gyűjtött maga köré. Szerénytelenségnek tűnhet a párhuzam, de tulajdonképpen ennek az elhivatottságnak a jegyében munkálkodik minden közösséget szolgáló. Életüknek az ad tartalmat és értelmet, hogy nem csak saját hasznukra saját szükségleteik kielégítésére, hanem szorgalmas munkával másokért is fáradozzanak.

Bár szám szerint kevesen vagyunk, és nem is lakunk közel egymáshoz mi, Vitézi Rendünk svédországi magyar tagjai, tevékenységünk, hogy úgy mondjam, országra szóló. Olyan elkötelezettséggel, úgy dolgozik mindenikünk, hogy munkánk eredményéből az egész svédországi magyar közösségnek haszna legyen. Jelen beszámolómban, helyszíke miatt, csak néhány ilyen, a közösségért munkálkodó emberről szólok

V. Molnár Gergely közel 20 éve elnöke a Kristianstadi Magyar Egyesületnek, a Dél-svédországi Magyar Otthonnak, a Svédországi Magyarok Országos Szövetsége (SMOSZ) keretében sok éven át ő szervezte, irányította az egyesületek kultur programját.

V. Vadadi Tompa Anna egy Jönköpinghez közeli helységben él. Ő a kitalálója, fő szervezője a Svédországban évente megrendezésre kerülő anyanyelvi tábornak. Anna így vall a magyar kultúra fennmaradását célzó sokrétű tevékenységéről a tábor fennállásának 15. évfordulójára készült interjúban:

„1988-ban érkeztem Svédországba négy lányommal, a táborok után Strömnsnäsbrukben kaptunk állandó helyet, itt bekapcsolódtunk az ott már megalakult magyar egyesület munkájába. Később ennek az egyesületnek az elnökévé választottak, s ez által a SMOSZ vezetőségében is kaptam megbízatást. Ekkoriban szerveztem meg Strömnsnäsbrukben, majd Ljungbyben a magyar protestáns gyülekezeteket. Ljungbyben rajzkört is vezettem a gyermekeknek. Gyermekeim a cserkésztáborokban vettek részt, ahol egy alkalommal mint vezető-segítő én is részt vettem. Ekkor fogalmazódott meg bennem a SOMIT (Svédországi Magyar Ifjak Társasága) megszervezésének gondolata, melynek létrehozásában nagy segítségemre volt a legidősebb lányom, Andrea is. 1995-ben Jönköpingbe költöztem. Itt először a helyi egyesület titkára, majd elnöke lettem 8 éven át. Közben a SOMIT mellett kamasztáborokat szerveztem, azon kis húgok, és öccsök számára, akik életévük szerint még nem tartozhattak a 18 évet már betöltött somitosokhoz. Ezen táborokban felmerült igények sorából alakult ki a mai anyanyelvi tábor formája. Ezeket a táborokat jelenleg az Órszavak Magyar Nyelvvédők Egyesülete működteti, melynek elnöke vagyok. Az Órszavak online újság szerkesztőbizottságának tagja vagyok, feladatom az újság grafikai formatervezése.

SMOSZ vezetőségi tagként az én feladatom a táborok, konferenciák megszervezése, a kapcsolat tartása a különböző svédországi magyar egyesületekkel, a SMOSZ évről-évre delegál a NYEOMSZ (Nyugat-Európai Országok Magyarjainak Szövetsége) évi gyűléseire.

A Svédországi Magyar Nők Országos Egyesületében, a SZISZI-ben jelölő bizottsági tag vagyok. Tiszteletbeli vezetőségi tagja vagyok a Jönköpingi Magyar Egyesületnek, tagja vagyok a Svédországban élő, Bevándorolt Képzőművészek Egyesületének (Ez svéd egyesület) Örömmre lassan sikerül létrehozni a Svédországi Magyar Képzőművészek Körét és az Alkotótábort. Munkahelyemen (Jönköpingi Népfőiskola) is megpróbálom terjeszteni a magyar kultúrát, tanítványaimnak egy hetes, tíz napos magyarországi körutakat szerveztem.

Nagy szerencsém, hogy a munkám egyúttal kedvenc időtöltésem. Szeretek emberekkel dolgozni, a tudásomat átadni, szeretem a szépet, szeretek alkotni. Mert szerintem alkotás az is, ha valakinek átadva tudásom, örömet kapok az ő örömeiben. Kurzusokat vezetek, rajzot, festészetet tanítok, emellett formatervezéssel, alkalmazott grafikával is szívesen foglalkozom.

Családom támogat mindenben, lányaim ott vannak velem vállaltva az anyanyelvi táborokon. Az élettársam svéd ember, de szívesen besegít, ha közben sor kerül egy-egy értekezlet, konferencia lebonyolítására. Mint például Tångagárdén megrendezett nemzetközi anyanyelvi konferencia vagy akár a májusban, a stockholmi Magyar Házban megtartott, Órszavak internetes újság szerkesztő bizottságának ülése.

A céljaim között voltak és vannak az alkotó táborok, különböző profilú gyermektáborok: magyar anyanyelvű és a magyar idegen nyelvként tanulók táborának megszervezése. Ezen terveim közül sok már megvalósult.

Mikor a táborok szervezésébe fogtam, több dolog fogalmazódott meg bennem. Ha már kiszakítottuk gyermekeinket az otthon földjéből, abból a kultúrából, ahova vérük szerint tartoznak, azt gondolom, hogy kötelességünk megadni nekik azt az esélyt, hogy nyelvünkben, kultúránkban otthonra találjanak. De ahhoz, hogy itt, az új hazában otthonra találjunk, a család mellett szükség van a gyermekkori barátságok kialakulására, hiszen a gyermekkori közös élmények teszik kereké magyarságunkat.

Magamról, e sorok írójáról szólva első sorban egyházi tevékenységemet említeném. Egyik alapító tagja vagyok az 1991-ben alakult Sölvesborgi Magyar Protestáns gyülekezetnek, melynek felügyelője, illetve gondnoka lettem, azóta is ellátom ezt a megtisztelő feladatot. Az Egyháztanács 1991-ben titkárának választott, ezt a munkát azóta is végzem. 1994-ben Svédországi Magyar Nyelvvédő Egyesületnek, néhány év megszakítás után az Órszavak - Custos Magyar Nyelvvédő Egyesületnek lettem

titkára. A Kristianstadi Magyar Egyesület keretében megalakítottam egy játszóházat. Kéthetente tartottunk foglalkozást, tanítottam magyarul játszani a gyerekeket. Ezek a találkozások sok örömet nyújtottak, sajnos egészségügyi okok miatt abba kellett hagynom a rendszeres foglalkozást. Az anyanyelvi táborban akkor kezdtem el dolgozni, mikor már vihettem magammal unokáimat. Tulajdonképpen velük és miattuk kezdtünk el óvodáskorúakkal is foglalkozni. A tábor szervezőinek is voltak hasonló korú gyerekei, unokái, így állt össze a kis csapat, oktató-sukhoz felhasználtam a játszóházban szerzett tapasztalataimat. Tábori munkámban unokáim régen kinőttek már a kezem alól, de mindig akad utánpótlás, a kicsik csoportjának jelenléte teszi családiassá a táborunkat.

Nagyon büszke vagyok arra, hogy 15 éven át sikerült ébren tartanom a gyerekek, ifjak érdeklődését az „Ige és anyanyelv” címmel meghirdetett szavaló és bibliaolvasó verseny iránt. Ennek a büszkeségnek alapja az, hogy mivel itt a gyerekek egyáltalán nem tanulnak verseket, és semmiféle ilyen jellegű versenyt nem rendeznek az iskolában, szinte csodával határos az, hogy ilyen hosszú időn keresztül működött ez a program. Eddig több mint 200 gyermek, ifjú vett részt a megmérettetésen.

2008-tól elvállaltam a Híradó gyerekrovatának szerkesztését, tudósítója vagyok az Órszavak című internetes újságnak, munkatársa vagyok a Tar Károly író által alapított Ághegy internetes folyóiratnak.

Mi, Vitézi Rendünk svédországi kis csoportja, fontosnak tartunk minden olyan munkát, mely magyarságunk fenntartását, gyökereink ápolását szolgálja. Ez év szeptemberétől remélhetőleg szorosabb kapcsolatot tudunk kialakítani a Vitézi Rend központi vezetőségével, mivel törzskapitányunk, vitéz Tamás Gyula György áttelepedett Magyarországra.

*vitéz Tóth Ildikó Irma,
területi hadnagy*

Vitézeink a megemlékezésen

A kárpátaljai Szolyván minden év novemberének második felében, az Erzsébet-naphoz legközelebbi szombaton megemlékeznek az 1944-ben sztálini haláltáborokba, az úgynevezett málenkij-robotra hurcolt magyar és német férfiakról.

A Kárpátalját megszálló szovjet csapatok szinte első teendője volt a 18 és 50 év közötti magyar és német férfiak, polgári lakosok lágerekbe hurcolása. Ezzel kettős céljuk volt: egyrészt a bosszú és megfélemlítés, másrészt a terület elcsatolásának előkészítése, a magyarság megtizedelése. Mintegy 30 ezer magyart hurcoltak így el 1944. november 19-én, akik nagy része soha többé nem tért haza.

Az idei megemlékezésre november 27-én került sor a Szolyvai Emlékparkban. A rendezvény egyik szervezője vitéz Dupka György volt, akinek kimagasló érdemei vannak mind az emlékpark létrehozásában, mind az elhurcoltakkal kapcsolatos dokumentumok feltárásában és publikálásában. Emlékező beszédekben a „felszabadítók” gáztetteiről beszélt, majd beszámolt a közelmúltban tett szibériai utazásáról is, ahol a magyar fogoly-

temetőket kereste fel. A 68 évvel ezelőtti tragédiáról és a máig be nem gyógyuló sebekről beszélt dr. Tóth Mihály, az emlékpark bizottság elnöke is.

A megemlékezésen az egyházak képviselői között vitéz Pocsai Vince református lelkész, a Vitézi Rend kárpátaljai hadnagy tartotta az egyik prédikációt.

Aznap délután Beregszászon az Európa Magyar Házban sor került a kárpátaljai vitézek évzáró állománygyűlésére. Vitéz Kövér György törzskapitány beszámolt az idei eredményekről, köszöntötte Rendünk új tagjait, átnyújtotta a vitézi igazolványokat és a Vitézi Rend hazatérésének XX. évfordulójára kiadott Jubileumi emlékérmeket az oklevelekkel. Az állománygyűlés résztvevői egyhangúlag úgy döntöttek, hogy lehetőségeikhez képest továbbra is támogatják anyagilag Rendünk alapítója, vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország Kormányzója lovas szobrának létrehozását.

vitéz Dalmay Árpád

Rendtársak tisztelegtek a II. világháborúban elesett katonák emléke előtt Bajorországban

Rendtársak tisztelegtek az II. világháborúban elesett katonák emléke előtt Bajorországban

A Volkstrauertag – Nemzeti gyásznapi Németségben egy állami (nem egyházi) emléknap. Megtartására 1952 óta kerül sor, két héttel az első adventi vasárnap előtti vasárnapon, az összes nemzet háborúiban elesetteire és a diktatúrák áldozataira emlékezve.

A Volkstrauertag eredete az 1919. évre tehető, amikor is a Volksbund Deutsche Kriegsgräberfürsorge (Német Hadisírgondozó Népi Szövetség) javasolta egy ilyen emléknap megtartását az I. világháborúban elesett katonák emlékének áplására. 1926-ban került sor az első megemlékezésre a Reichstag-ban. Ugyanekkor (1926) határozták meg azt is, hogy a Volkstrauertag megemlékezéseit rendszeresen minden évben a Reminiscere vasárnapján (ötödik vasárnap Húsvét előtt) tartják meg.

A nemzetiszocializmus éveiben, alapjában véve megváltoztatták a Volkstrauertag jellegét és Hősök Emléknapijává nevezték át. A megemlékezés középpontjába nem az elesettekre való emlékezés került, a akkori idők hőseinek dicsőítése volt a cél. Az addigi szokásoktól eltérően ebben az időszakban a zászlókat nem eresztették félárbócra, hanem a zászlórúd csúcsáig felvonták ezeket. Az utolsó Hősök Emléknapija rendezvényt 1945-ben tartották meg.

A Volkstrauertag hagyományát a II. Világháborút követően ismét eredeti, régi formájában élesztették újjá. Azért, hogy a Volkstrauertag elkülönüljön a Hősök Emléknapijától, 1952-ben olyan döntés született, hogy a Volkstrauertag – ot az egyházi év vége felé tartják meg, amikor is ez az időszak a teológiai útmutatások szerint a halál, az idő, az örökkévalóság és az emlékezés témakörével foglalkozik. Ettől kezdve a Volkstrauertag ismét az összes nemzet háborúiban elesetteinek és a diktatúrák áldozatainak emléknapjává vált.

A Német Bundestag-ban minden évben egy központi megemlékezést, ugynevezett Emlékórát tartanak. Ezen a napon hagyományosan a szövetségi Elnök tart beszédet a kancellár, a kormány és a diplomáciai területek képviselőinek jelen-

létében, melyet követően az alkalomhoz illő zeneszámok, az NSZK Himnusza és a „Der gute Kamerad” (A jó bajtárs) című katonadal hangzanak el.

A központi megemlékezést kiegészítve sok szövetségi államban, városokban és községekben kerül sor az emlékünnepekre és koszorúk elhelyezésére.

Ilyen megemlékezések színhelye többek között a felsőbajorországi Gmund am Tangernsee - ahol közel 1000 német katonára, Dürnbach (Moosrain) Commonwealth War Cemetery - ahol a Royal Air Force 2934 - Brit nemzetközösség szinte egész területéről származó elesettje, és az alsóbajorországi Pocking - ahol 679 magyar királyi honvéd (ebből 107 ismeretlen), valamint 32 magyar nő és 56 magyar gyermek nyugszik.

A Vitézi Rend, a KEM Honvéd és Nemzetőr Egyesület, valamint a Zrínyi Sportegyesület Katonai Lovas Szakosztálya hagyományőrző huszárjai képviselője a Német Hadisírgondozó Népi Szövetség, a müncheni Brit Követség, az IRC (Tartalékosok Nemzetközi Szövetsége), valamint a Bundeswehr Tartalékosok Szövetsége meghívása alapján 2012. November 11-én és 12-én tisztelgett ezeken a helyszíneken az elesett katonák és a polgári halottak emléke előtt.

A Vitézi Rend részéről v. Varga László főszéktartó, v. Mikecz András központi törzskapitány, v. Bányay István Károly KEM törzskapitány és két KEM rendtárs vettek részt a megemlékezéseken.

Dürnbachban a központi emlékünnepeket követően kerültek átadásra a felsorakozott díszegység előtt a Főkapitány Úr nevében a Vitézi Rend elismerő kitüntetései és egy v. Mikecz emlékérem azon német, osztrák és svájci tartalékos bajtársaknak, akik érdemeket szereztek a szervezetünk közötti kapcsolatok építésében és elmélyítésében, melyeket v. Varga László főszéktartó és v. Bányay István Károly KEM törzskapitány adott át.

A megjelenés visszhangja rendkívül kedvező volt és a visszajelzések alapján a jövő évben meghívást várhatunk az emlékünnepeket rendezők részéről.

vitéz Miók György Rudolf (1981 - 2009)

A VITÉZI REND POSZTUMUSZ TB. VITÉZZÉ FOGADTA MIÓK GYÖRGY RUDOLFOT

Gyuri, aki nem félt a sorstól, mindazokban, akikkel ismeretséget kötött, rendkívül pozitív benyomást hagyott.

1981. május 18-án született Edmontonban, az Alberta Tartomány fővárosában. Szüleinek, akik a 70-es években hagyták el a hazájukat, Gyuri a legfiatalabb, azaz a negyedik gyermekük volt. Emiatt nagyon sietett felnőni, hogy három bátyját, Misit, Lacit és Janit - akik nagy szeretetben részesítették -, utolérje fizikailag és szellemileg egyaránt.

Miók Gyuri az általános iskolai osztályokat a Szt. Teréz Katolikus Iskolában végezte, az Edmonton mellett lévő Sherwood Park városában. Ezt követően pedig az Archbishop Jordan Középiskolába iratkozott be (1995), ugyancsak Sherwood Parkban, ahol 1999-ben érettségizett kiváló tanulmányi eredménnyel. A gimnázium egy Rutherford Ösztöndíjjal engedte útjára Gyurit az egyetemi tanulmányai felé, ami az első egyetemi évében anyagi biztonságot nyújtott a magas tanulmányi tandíjak fedezéséhez.

Hét éves korától nem csak a Szt. Terézia Iskolájának volt tanulója, hanem a Szt. Imre Akkreditált Magyar Iskolának is, ahol szombatonként szakképzett magyar pedagógusok tanították a diákokat a szép magyar nyelv elsajátítására - angol nyelvközegben. De nem csak magyar nyelvet és irodalmat tanultak, hanem magyar történelmet, földrajzot, magyar népi hagyományokat is. Az iskola célja az volt, hogy a gyerekek megismerjék és átadják majd szüleik anyanyelvét, magyar kultúráját a következő generációnak, és hogy az iskola beléjük oltsa és erősítse bennük magyarságtudatukat.

Emellett az 1988-ban felépült új Szt. Imre Magyar Római Katolikus Templomban adminisztránsként elkezdte az oltári szolgálatot, melyet 18 éves koráig nagy odaadással végzett.

Ezek alatt az évek alatt aktív tagja volt az Edmontoni Magyar Csárdás Táncsoportnak is. Részt vett - tíz éven át - a Nyugat Kanadai Táncfesztiválokon Kanada sok-sok nagyobb városában és tartományok fővárosaiban: Edmonton, Calgary, Saskatoon, Regina, Winnipeg, Vancouver, Victoria, Kelowna etc.). Még Magyarországra is eljutottak, hogy bemutassák a magyar népi táncokat, amiket Kanadában nagyon lelkesen magas szinten mutattak be, és ami sok-sok időt igényelt a táncosoktól a munkájuk és a tanulás mellett. Magyarországon nagyon sok igazi barátság szövődött az ottani táncosok és az edmontoniak között, ahonnan minden alkalommal nagy sikerélményekkel tértek vissza Edmontonba.

Nagyon büszke volt a magyarságára, ami felnőtt korában egyre inkább megmutatkozott. Amikor csak tehetett, ellátogatott

abba a kis magyarországi faluba, Magyarpolányba, ahol édesanyja született, valamint a Délvidékre, ami pedig az édesapja szülőföldje. Mái is élnek mindkét helyen rokonai, akik minden egyes látogatását nagy örömmel fogadták.

Gyuri egy rendkívül emberszerető egyén volt. Már 17 éves korában, 1998-ban tartalékos katonának jelentkezett a Kanadai Hadseregbe.

Egyetemi tanulmányait 1999-ben kezdte az Alberta Egyetem (University of Alberta), ahol tanári pályára készült a Pedagógiai Fakultáson. 2002-ben pedig (21 éves korában) egyéves halasztást kért az egyetemtől, hogy önkéntes katonaként Boszniába mehessen az ENSZ Békfenntartó Erők csapataival.

Ez az év rendkívüli hatást gyakorolt az egész további életére. A szemei kinyíltak, látta, milyen az emberi élet a háború sújtotta kis európai országokban, megismerte a polgárháború szörnyűségét.

Boszniából való hazatérése után folytatta egyetemi tanulmányait, elvégzett két magyar nyelvű kurzust is, ami szintén mutatja, hogy nem lett hűtlen magyar származásához, nem akarta elfelejteni az anyanyelvét.

2005-ben középiskolai tanári diplomát kapott, mely fizika, kémia, földrajz és a történelem tantárgyak tanítására képesítette.

Ugyanebben az évben ismét a Kanadai Hadsereg önkéntesként kezdte el katonai szolgálatát. Ezúttal azonban már Afganisztánba küldték, és Kandahár lett az ideiglenes otthona, ahol a „41-es Combat Engineer Regiment”-ben szolgált.

Afganisztánban a helyzet lényegesen veszélyesebb volt, mint Boszniában; ott már nem békefenntartóként szolgált a hadseregben, hanem mint katona, akinek nap mint nap szembe kellett néznie a veszéllyel, az adott élethelyzetekkel.

Gyuri azonban őszintén és meggyőződéssel hitt abban, hogy tud segíteni az ottani embereknek, és hogy tud változtatni az életükön.

2006-ban visszatért Kanadába azzal a gondolattal és tervvel, hogy megossza élete háborúban töltött tapasztalatait az iskolában a fiatal diákokkal.

Nagy szerencséjére egyéves szerződést kapott a Szt. Cecília Iskolában - Edmontonban -, ahol a hetedik osztályos diákoknak tanította a számtant, hittant és testnevelés tantárgyakat. A diákjai felnéztek rá, tisztelték, becsülték és nagyon szerették.

Gyuri nagyon reménykedett abban, hogy meg fogják hozzászabítani a munkaviszonyát. Várt szeptember végéig. Sajnos, a szerződését nem újítták meg, és ekkor úgy döntött, hogy ismét visszamegy Kandahárba.

Ezúttal az afgán katonai vezetőknek akartak, próbáltak segítséget nyújtani az ottani hadsereg katonáinak az átképzésében, hogy miután a Kanadai Hadsereg kivonul az országból, ők saját maguk képesek legyenek talpra állni és talpra állítani saját országukat.

E-maileken keresztül kapcsolatban állt volt diákjaival is. Abban reménykedett, hogy 2010 szeptemberében újra taníthatja majd őket, amit a diákok is nagyon szerettek volna., és visszavárták.

Sajnos, Gyurinak ez a vágya nem vált valóra. 2009. december 30-án útban visszafelé egy őrátról a laktanyájukba, egy terrorista taliban pokolgép felrobbantotta katonai járműüket... Gyurin kívül még három kanadai önkéntes katona és egy - ugyancsak kanadai - újságíró is veszítette el életét.

Gyuri emléke örökre megmarad szülei, bátyjai, rokonai és barátai, valamint minden volt ismerőse szívében.

Miók Illés Gyuri édesapja, Budapest, 2011.július 26

“A Vitézi Rend sajnálattal fogadta a Mága Zoltán urat ért támadásokat és fenyegetéseket, ugyanakkor tudomásul veszi a Művész úr döntését. Az alábbiakban Rendünk Mága Zoltán úr kilépésével kapcsolatos közleménye olvasható:”

VITÉZI REND

Budapest, 1134 Gidófalvy u. 1/b. Tel/fax: 239-3094 HM tel.: 278-92
Társadalmi szervezetként bejegyezve: 1992. 02. 03. - Fővárosi Bíróság Pk. 68060/1992/1. sz.

KÖZLEMÉNY

A Vitézi Rend sajnálattal vette tudomásul vitéz Mága Zoltán művész úr kilépését a Rendből. Döntését a Vitézi Rend tiszteletben tartja.

A Vitézi Rend vezetése egyúttal sajnálatát fejezi ki a művész urat és családját ért nemtelen támadások miatt.

Amikor a Vitézi Rend felvételi bizottsága Mága Zoltán felvételéről döntött, elsősorban a Magyar Nemzet és kultúra érdekében kifejtett kimagasló munkáját vette figyelembe, elismerve ezzel azt a misszióját, amelyet Magyarország és az itt élő rászorultak érdekében is végzett - és végez ma is -.

A világ jelenleg egy óriási gazdasági válsággal küzd, Magyarország helyzete is nagyon nehéz. A Vitézi Rend vezetésének határozott álláspontja, hogy ebben a gazdasági - a társadalom egyes rétegeit is egyre inkább elváltató - helyzetben, egyszersmind szűkre szabott határainkon belül csak közös érdekeink lehetnek.

A Vitézi Rend vezetése úgy gondolta, hogy Mága Zoltán személye összekötő kapocs lehet a magyar és roma emberek között, rendi tagsága pedig elősegítheti Magyarországon a társadalmi megbékélést.

A Vitézi Rend vezetése úgy gondolta, hogy Mága Zoltán vitézzé avatása üzenet értékű lehet.

A társadalom egyes tagjai azonban nem voltak képesek megfelelő módon kezelni ezt az üzenetet, amely arról szólt, hogy Magyarországon teljes társadalmi összefogásra van szükség, mert csak így tudunk úrrá lenni a nehézségeinken.

A Vitézi Rend ezzel az üzenettel azt is nyilvánvalóvá kívánta tenni, hogy mentes minden szélsőségtől. A Vitézi Rend soha nem volt fasiszta és kirekesztő, amit mi sem bizonyít jobban, mint hogy a Vitézi Szék fasiszta megbélyegzését kimondó 529/1945. ME. rendeletet még a - pártállami időszakban meghozott - 86/1987. (XI. 29.) MT rendelet hatályon kívül helyezte. A Vitézi Rend Magyarország Alaptörvényében lefektetett nemzeti elveknek megfelelően - ma is - nemzeti, konzervatív, keresztény és polgári értékrend szerint - egyben a hatályos törvényi rendelkezéseket betartva - működő szervezet. A Vitézi Rend mindennapi működését ezek az értékek határozzák meg, amelyeket egyúttal a tagságától nemcsak elvár, de meg is követel.

A Vitézi Rend szomorú szívvel tapasztalta, hogy ezt - mások mellett - a Magyarországon élő roma származású emberek egy része sem így látja. Mága Zoltánt és családját ugyanis roma származású emberek több ízben is életveszélyesen megfenyegették. A Vitézi Rend vezetése a világszerte ismert és elismert kiváló művész, az államilag is többször kitüntetett vitéz Mága Zoltán személyét és családját ért fenyegetéseket úgy ítéli meg, hogy az országban élő roma nemzetársak egy része - köztük magas társadalmi pozíciót betöltő, a romaság véleményét is alakítani képes személy - ma még nem áll készen a teljes társadalmi összefogásra.

Ebben a helyzetben a Vitézi Rend megérti és elfogadja a művész és az ember Mága Zoltán nehéz szívvel meghozott döntését.

A Vitézi Rend bízik egy olyan jövőben, amikor ismét tagjaként köszönheti a jótékonyági rendezvényén fellépő művészt, egyúttal Isten áldását kéri Mága Zoltán további, a Magyar Nemzetet szolgáló művészi és karitatív munkájára.

Budapest, 2012. szeptember 28.

A VITÉZI REND

Beszélgetés a legidősebb Ludovikással

vitéz békei Koós Ottó magyar királyi százados visszaemlékezése

Gyerekkoromat katonák közt éltem át, s ott szereztem azt a lelki indíttatást, hogy én is ezen útra lépjek. Ezek a katonák, akik végigharcolták az első világháborút igazi hősiesség példaképek voltak.

A Ludovika Akadémia először is a rendre tanított meg engem, valamint a tisztességre, becsületre, az Istenhívésre és a haza szeretetére. Tanáraim általában harcteret járt tisztek voltak, akik azután részint tartalékosok lettek és ezután kerültek a hivatásos katonai-tanári állományba.

Avatás előtt egy hónappal, július 12-én elvesztettem édesapámat. Ez bánattal borította be az avatásom örömét.

Akkor, amikor az avatás utáni hat hét szabadságot töltöttem, a második héten kaptam táviratot, hogy azonnal be kell vonulnom. Ez azt jelentette, hogy készülődik az alakulat, amit nem is sejtettünk: a felvidéki bevonulásra és visszafoglalására. Végigmenni egy olyan úton, ami azt megelőzően húsz esztendőn át megszállás alatt volt, felemelő volt. Amikor az ottani tiszta magyar lakosság fogadott bennünket, mindenhol előkerültek nemzeti zászlóink, amiket ők éveken át nem használhattak és a padlásokon kellett rejtegetniük. A fogadtatás, amiben részesítették minket, egy életre való élményt adtak. És akkor éreztük: ha ezeket a területeket egyszer elvesztettük és vissza is szereztük, soha többé nem vezíthetjük el újra.

1941. október 27-én indultunk el Fehérvárról. Akkor még úgy állították össze a harctérre – Oroszországba – menő alakulatokat, hogy ne egy szoros terület (például egy megye)

legyen megterhelve azzal, hogy elviszik a munkaerőt, a férfiakat, így nagyobb területekről mozgósítottak egységeket, és csak 75 százalékos volt ez a mozgósítás. Azt hittük, rövidesen úgyis vége a háborúnak és a megszálló erőknél nem kell a teljes hadiállomány. Így indultunk el, és így kerültünk a brianszk-i erdő nyugati részére. Feladatunk volt, hogy biztosítsuk a hátsó vasúti vonalakat, és hogy a lakosságot ne érje atrocitás.

A felfegyverzett partizán fészkekre is figyelmet fordítottunk, nehogy orvul megtámadjanak. '42. januárjában kezdek egyre jobban mozgolódni a partizánok. Ekkor tudtuk meg, hogy a brianszk-i erdőben visszamaradt reguláris alakulatok tanyáznak. Fel akartuk deríteni a terepet, hogy felmérjük, mennyien vannak, de nem sikerült, mert a partizánok jobban fel voltak fegyverezve és sokkal többen is voltak. Ennek a harcnak a során sebesültem meg február 15-én, Farsang vasárnapján.

Amikor visszaértünk az ezeréves határra, megkaptuk sok idő után a postánkat. Akkor értesültem, hogy az otthoni lakásom – ahol édesanyámmal és nagymamámmal laktam – a szeptember 17-i bombatámadásnál teljesen kiégett és édesanyámék fedél nélkül maradtak. Ezért engedélyeztek számomra két hét bombakárosult szabadságot és haza siettem.

Amikor találkoztam édesanyámmal, azt beszéltem meg, hogy elmennék a nővéremékhez Veszprémbe. Ők december 6-án indultak nyugatra én pedig aznap indultam keletre, ahol 11 évet és 25 napot letöltöttem...

Ki lehet vitéz?

Bizonyára sokakban felmerül a kérdés ki és milyen alapon kap meghívást a Vitézi Rendbe. Most, a békeidőben nem nagyon van alkalom a hőstettek, hősiességre. Annak idején Vitézzé avatták a legbátrabbakat, legmerészebbeket, kik a Hazáért, a Magyar Nemzet szabadságáért tétovázás nélkül harcba szálltak a zsarnok ellen, vagyis az igaz, önzetlen hazafiakat.

Am a mi időnkben, sajnos, mind nagyobb teret hódít a belenyugvó, megalkuvó gyáva közömbösség az öszmagyarság sorsa iránt. Ennek egyik bizonyítéka az a gusztustalan visszataszító magyarellenes propaganda, a kettős állampolgárságról szóló népszavazás előtt, és a szavazás eredménye. Vagy ami még szörnyűbb – lassan belenyugszunk a Trianonba?!

A vitéz első sorban bátor, merész. Részére ismeretlen a félelem, megalkuvás, meghunyászkodás. Főleg akkor, ha a magyarság érdekeiért kell szembeszállni, bárki ellen is. De a közömbösség is ismeretlen, ha bárhol is a legcsekélyebb sérelem éri a magyart! Nem számolva a következményekkel feltétel nélkül harcba száll az igazért. Ékes példaképe ennek a Rendünk előljárói – Az Igaz Vitéz Magyarok. Nekik mindörökké hálával tartózkodunk azért, hogy

felébresztették a sokunkban lappangó vitézi szellemet, terjesztik a vitézi szemléletet, ápolják hagyományainkat.

A Rend tagjaitól elváratik: büszke, bátor, példamutató magatartással kivívni a környezetük elismerését, megbecsülését, tiszteletét. Hallatnunk kell magunkról minden alkalommal, mikor a magyarság érdekeit a legcsekélyebb sérelem éri. Elsődleges feladatunknak, szívügyünknek a magyarság fennmaradását, egyesítését, és összetartását kell hogy tekintsük. A másik feladatunk, hogy az igazságosság, hazafiasság, becsületesség és erkölcsösség lovagjai legyünk. És ami a legfontosabb, a legfőbb: ebben a szellemen nevelni utódainkat, környezetünket. Az önzetlen odaadásra, áldozatkészsége a Magyar Hazáért, a Nemzetünkért.

Tehát, a vitézek soraiban azoknak van helye, azok méltóak, kik teljes mértékben megfelelnek e követelményeknek. Az ősi vitézi hagyományoknak.

A Rendbe csak olyan személyek kerülhetnek be, akik magukévá teszik a vitézi elveket, magatartás és köteleességek elfogadását, követését, megtartását.

Isten minket úgy segítse.

v. Kövér György
Ungvár – Záhony
Kárpátalja

A vitézség lényegéről

Legfontosabb a magyar nemzeti önazonosságtudat erősítése. Úgy érzem, megérett az idő, hogy mi, vitézek, szembesüljünk a kérdéssel: méltó vagyok-e, e magasztos címre, ami a legmagasabb, legnemesebb elismeréssel jár? Szívünkre helyezett kézzel őszintén válaszoljunk kérdésünkre: mit tettem, mit teszek, s mit tervezek megvalósítani a jövőben? Eleget tenni az ilyen elvárásnak, minden felavatott vitéznek kötelessége. Első lépésben, minden tagnak részt kell venni az összejöveteleken, ahol közösen fogalmazzuk meg a programokat. Ugyan, mit lehet gondolni a notórius távolmaradókról? Csupán becsvágyból, ill. hiúságból állt közzénk?

Uraim! Soha ne feledjük alapszabályunk lényegét mely: szerint kötelességünk tevékenyen közreműködni az egyesületi célok megvalósításában, a konkrét feladatok végrehajtásában. Szent feladatunk pl., a nemzeti sorskérdésekben való állásfoglalás.

Am ennek kivitelezése csakis a vitézek tapasztalata, képzettsége, energiája bevonásával lehetséges. S mivel a tervek kidolgozása gyűléseken, összejöveteleken, személyes vállalásokon át valósítható meg, válják jövőben a bajtársak lelkiismereti kérdésévé, hogy aktív vagy passzív tagja lesz-e a Vitézi Rendnek.

A semmittevés okozza a legnagyobb kárt számunkra. Ugyanis, a dicső elődeink nimbuszát nekünk nemcsak örökölnünk lehet, hanem újabb tettekkel kell kivívni a tiszteletet is iránta. Márcsak, azért is szükségesek a rendszeres találkozók, hogy megismerjük egymást, tudomást szerezzünk egymásról és képességeinkről.

Gondolom, két-háromhavi, pár órányi együttlét, nem nagy áldozat.

Tisztelt Uraim! Egy szerencsésebbnek tűnő politikai korszak állt elő. Immár rajtunk is múlik, hogyan tudunk hozzájárulni nemzetünk egyesítéséhez, fölemelkedéséhez!

A Prédikátor könyvében olvasható: „Ha fogadtál valamit Istennek, ne késsél azt megadni, mert nem tetszik Neki a meg nem tartott, botor ígért. Bármint fogadj is, add meg!”

Bajtársak! Rendünk minden tagja Isten előtt tett fogadalmat összefogásról, önként vállalt tevékenységről, becsületességről. Eljött az idő, hogy az esküt tettek kövessék, mert nélkülük, üres szavakká lesznek a vitézi elvek. Ideje, hogy a kötelességek elfogadása, közösségi magatartásunk legyen. Van-e annál magasztosabb feladat, mint hozzájárulni a nemzetünk egyesítéséhez, vagy tenni azért, hogy visszaállítsuk nemzetünk tekintélyét? A feladatok sora végtelen, és ehhez mindenkinek önmagát kell adnia, hogy a megelőlegezett címet, személyesen, és egyenként is kiérdemlje. Ez Istennek tetsző, és nemzetünket építő feladat lesz!

Kezdetben a Vitézi címhez vitézi birtokot adományoztak, amit az utódok örökölhettek. Történelmi okok miatt a cím öröklésével együtt, ennek is elveszett az aktualitása. Ugyanis, a történelem viharában, az is kiderült, hogy a cím öröklését is minden esetben felül kell vizsgálni. Ide, nem légből kapott példákat említek: egyes rendekben korábbi aktív kommunista pártvezetőt, sőt, egykori ávós legényt ismertek fel a tagok. Az ilyen eseteket mindenképpen meg kell akadályozni! Sok esetben, akik saját tetteik ill. érdemük, magatartásuk alapján lettek vitézzé avatva, inkább érdemesek e cím viselésére mint akik csupán az elődeik (rokonai) érdemei alapján...

Szeretném, ha mindenkiben tudatosulna az a hatalmas felelősség, amit magára vállalt, a Vitézi Rend újjáélesztésével, és azzal, hogy közzénk állt.

Tisztelt Rendtársak! Bizonyára senki sem akarja, hogy önjelölt, becsvágyó vitézesdit játszó személyekké, vagy vitéz utódjainak társulatává váljunk! Feladatunk a napnál is világosabb: Most azért kell tennünk, hogy a vitézi, cím a tettekészség, az önzetlen áldozatvállalás és a hazafiasság szimbóluma maradjon!

vitéz Kövér György (Kárpátalja)

Magyarságunk érdekében

A magyarság anyaországi támogatása kormány szintű feladat. Ez így rendben is van. Emellett több társadalmi szervezet, alapítvány, egyházi közösség gyűjt kisebb-nagyobb összegeket határon innen és túl a rászorulóknak. Ez is jó. De véleményem szerint a gondok fel- és megoldása érdekében a kárpátaljai magyarság szervezeteknek, közösségeknek is mind erőteljesebben kellene követelniük azt, hogy Kijev, az ukrán vezetés, fordítson több figyelmet és anyagiakat a magyarság és a többi nemzetiség oktatására, kulturális életének támogatására. Annál is inkább, mivel ez törvényekben rögzített és vállalt feladata. Az ukrán kormány sok mindent megígért az ukrán magyarság támogatását illetően. Kötelezettséget vállalt, hogy az ukrán magyarak részesüljenek olyan támogatásban, mint amilyenben a magyar kormányzat részesíti a magyarországi ukránokat. Közvetlenül, hogy Magyarországon az ukránoknak szervezetei, mi

több – önkormányzataik vannak, s ezen keresztül igen jelentős költségvetési összegekhez jutnak. Tudomásom szerint a kárpátaljai magyar szövetségek semmilyen ukrán központi pénzhez nem jutnak. Holott fordítva lenne logikus, hisz a mostani Magyarország területén az ukránok nem öslos, viszont a kárpátaljai magyarságnak ezerszáz éves jussa van. Önhibánkon kívül lettünk, s önkaratunk ellen vagyunk ukrán állampolgárok. Ha Ukrajna átvállalta Szovjetuniótól Kárpátalját, illetve a kárpátaljai magyarságot, akkor kötelessége vállalni az ezzel járó többlet anyagi és erkölcsi ráfordításokat.

Itt hathatós segítséget kell, hogy jelentsen a mindenkori magyar kormány határozott, bátor, következetes kiállása. Nincs mitől vagy kiktől tartanunk... Egyébként senkinek sem kell szégyenkeznie a kárpátaljai magyarak miatt. Sőt - magas fokú kultúrájukkal, európaiságukkal, megbízhatóságukkal, szorgalommal

mukkal kivívták a környezetük megbecsülését, tiszteletét. Végezetül, de nem utolsó sorban, a legfontosabb az lenne, hogy a kárpátaljai magyarság végre tudatosítaná saját érdekeit, felismerné felelősségét.

Ennek ékes jele lenne, ha a két vezető magyarságszervezet hangadói ki- és megbékülnének. Belátnák, hogy nincs két- vagy háromféle kárpátaljai magyarság, két-, három-, sokféle magyar érdek. A kárpátaljai magyarok széthúzása nagyon rossz fényt vet az össz magyarságra, de Magyarországra is. Ezért az anyagi támogatást bizonyos feltételekhez kellene kötni. Viszont az oktatás, kultúra dotálása, kiemelt finanszírozása 100 százalékban az ukrán kormány kötelessége. Hisz Ukrajnában nem magyar, hanem magyar nyelvű ukrán iskolák vannak, melyekbe magyar ajkú, ill. nemzetiségű, de ukrániai diákok tanulnak. A Magyarországgal Finanszírozott Beregszászi Főiskola is Ukrajna részére neveli a kitűnő, magas műveltségű szakembereket, kik tudásukat, tehetségüket Ukrajna felvirágozására fordítják. Erre aligha van hasonló példa a világon. Ez nem túlzás-e? Az idegen terhet is a saját vállunkra helyezni?

A kárpátaljai magyarság igényeit kielégítendő többlet anyagi ráfordítás szinte elenyésző hányada lenne az Ukrán állam költségvetésének. Magyarország viszont támogassa nagyobb mértékben az intézményeket, rendezvényeket és egy összmagyar független lapot. Egy egységes, jól finanszírozott lap talán magához vonzaná a becsületes, legtehetségesebb, újságírókat, akik nem különböző csoportok, pártok, hanem az összmagyar érdekeit szolgálnák. Jó lenne, ha ezen túl a mindenkori Magyar kormány sem egyes pártot ill. személyeket részesítene támogatásában, egyoldalú információk ill. személyi szimpátia alapján, hanem a Kárpátaljai magyarságot. Azaz, egyforma jogosiványokkal ruházná fel mind a két érdekvédelmi szervezetet. Hisz mindegyik egyformán képviseli és szolgálja a magyarság érdekeit.

Csak így lenne ez igazságos, csak ily módon lehet elnyerni népünk elismerését...

2011.október
Kövér György
Ungvár-Záhony

A vitézség lényegéről

A magyarság anyaországi támogatása kormányzintű feladat. Ez így rendben is van. Emellett több társadalmi szervezet, alapítvány, egyházi közösség gyűjt kisebb-nagyobb összegeket határon innen és túl a rászorulóknak. Ez is jó. De véleményem szerint a gondok fel- és megoldása érdekében a kárpátaljai magyarság szervezeteknek, közösségeknek is mind erőteljesebben kellene követelniük azt, hogy Kijev, az ukrán vezetés, fordítson több figyelmet és anyagiakat a magyarság és a többi nemzetiség oktatására, kulturális életének támogatására. Annál is inkább, mivel ez törvényekben rögzített és vállalt feladata. Az ukrán kormány sok mindent megígért az ukrániai magyarság támogatását illetően. Kötelezettséget vállalt, hogy az ukrániai magyarok részesüljenek olyan támogatásban, mint amilyenben a magyar kormányzat részesíti a magyarországi ukránokat. Köztudott, hogy Magyarországon az ukránoknak szervezetei, mi több – önkormányzataik vannak, s ezen keresztül igen jelentős költségvetési összegekhez jutnak. Tudomásom szerint a kárpátaljai magyar szövetségek semmilyen ukrániai központi pénzhez nem jutnak. Holott fordítva lenne logikus, hisz a mostani Magyarország területén az ukránság nem őslakos, viszont a kárpátaljai magyarságnak ezerszáz éves jussa van. Önhibánkon kívül lettünk, s önkaratunk ellen vagyunk ukrán állampolgárok. Ha Ukrajna átvállalta Szovjetuniótól Kárpátalját, illetve a kárpátaljai magyarságot, akkor kötelessége vállalni az ezzel járó többlet anyagi és erkölcsi ráfordításokat.

Itt hathatós segítséget kell, hogy jelentsen a mindenkori magyar kormány határozott, bátor, következetes kiállása. Nincs mitől vagy kiktől tartanunk... Egyébként senkinek sem kell szégyenkeznie a kárpátaljai magyarok miatt. Sőt - magas fokú kultúrájukkal, európaiságukkal, megbízhatóságukkal, szorgalmukkal kivívták a környezetük megbecsülését, tiszteletét. Végezetül, de nem utolsó sorban, a legfontosabb az lenne, hogy a kárpátaljai magyarság végre tudatosítaná saját érdekeit, felismerné felelősségét.

Ennek ékes jele lenne, ha a két vezető magyarságszervezet hangadói ki- és megbékülnének. Belátnák, hogy nincs két- vagy háromféle kárpátaljai magyarság, két-, három-, sokféle magyar érdek. A kárpátaljai magyarok széthúzása nagyon rossz fényt vet az össz magyarságra, de Magyarországra is. Ezért az anyagi támogatást bizonyos feltételekhez kellene kötni. Viszont az oktatás, kultúra dotálása, kiemelt finanszírozása 100 százalékban az ukrán kormány kötelessége. Hisz Ukrajnában nem magyar, hanem magyar nyelvű ukrán iskolák vannak, melyekbe magyar ajkú, ill. nemzetiségű, de ukrániai diákok tanulnak. A Magyarországgal Finanszírozott Beregszászi Főiskola is Ukrajna részére neveli a kitűnő, magas műveltségű szakembereket, kik tudásukat, tehetségüket Ukrajna felvirágozására fordítják. Erre aligha van hasonló példa a világon. Ez nem túlzás-e? Az idegen terhet is a saját vállunkra helyezni? A kárpátaljai magyarság igényeit kielégítendő többlet anyagi ráfordítás szinte elenyésző hányada lenne az Ukrán állam költségvetésének. Magyarország viszont támogassa nagyobb mértékben az intézményeket, rendezvényeket és egy összmagyar független lapot. Egy egységes, jól finanszírozott lap talán magához vonzaná a becsületes, legtehetségesebb, újságírókat, akik nem különböző csoportok, pártok, hanem az összmagyar érdekeit szolgálnák.

Jó lenne, ha ezen túl a mindenkori Magyar kormány sem egyes pártot ill. személyeket részesítene támogatásában, egyoldalú információk ill. személyi szimpátia alapján, hanem a Kárpátaljai magyarságot. Azaz, egyforma jogosiványokkal ruházná fel mind a két érdekvédelmi szervezetet. Hisz mindegyik egyformán képviseli és szolgálja a magyarság érdekeit.

Csak így lenne ez igazságos, csak ily módon lehet elnyerni népünk elismerését...

2011.október
Kövér György
Ungvár-Záhony

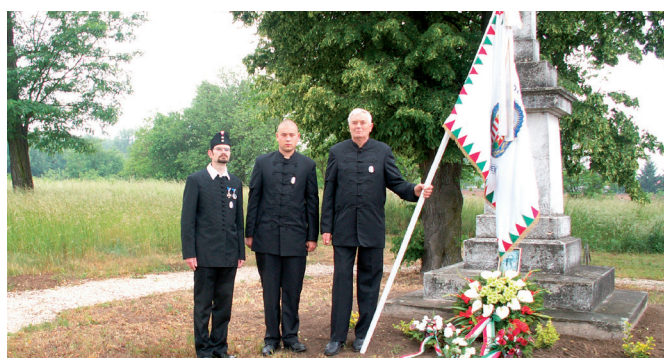
A Kormányzó úr halálának évfordulója

Március 15.

Hősök napja 2012. 05. 27

Ipolyvece - Trianon-emlékmű avatás 2012. 06. 29

Megemlékezés a doni áttörésről

Október 6

FELHÍVÁS!

Tisztelt Rendtársak!

Szeretnénk felhívni a figyelmüket a tagdíjak befizetésének fontosságára. Mint az köztudott, Rendünk az e címen befolyó pénzeszegekből tudja fenntartani magát, s a különböző rendezvények anyagi háttérének biztosítása is így lehetséges.

Kérünk minden nemzeti Urat és nemzeti Úrhölgyet, hogy viseljék szívükön Rendünk anyagi sorsát is! Köszönettel tartozunk azonban mindenkinek, aki egyéb adománnyal is támogatja Rendünket!

A tagdíj összege 5000 forint! A 80 év feletti és nappali tagozatos tanuló Rendtársak tagdíja pedig 1000 forint.

Adószámunk: 18043224-1-41

Bankszámlaszámunk: 11991102-02911463-00000000

Felhívjuk azonban a figyelmet, hogy a tagdíj befizetésére az általunk leginkább preferált mód a sárga, postai csekkel történő utalás, továbbá arra, hogy a központi pénztárban nincs lehetőség a befizetésre!

Ezen kívül: aki tudja, kérjük támogassa Rendünket adójának 1%-ával!

Köszönjük!

A Vitézek Lapjába elküldött cikkek, írások kritériumai: Times New Roman betűtípus, 12-es betűméret, 1,5-es sorköz, sorkizárt bekezdések.

Továbbá megkérünk minden nemzeti urat és úrhölgyet, hogy ha cikket, vagy egy eseményről beszámolót ír, akkor azt ne utólag tegye, hanem aktuálisan (az évnek abban a szakában) és küldje el sereg.laszlo@gmail.com címre „Vitézek Lapja cikk” tárggyal! Kérjük, figyeljenek az írásjelek megfelelő alkalmazására (pl. a szó és az azt követő vessző vagy pont között nincs szóköz, hanem utána; a zárójel nyitó és záró szimbólumát sem választja el szóköz a benne foglalt szövegtől stb.), illetve arra, hogy a szavak között egy szóköz legyen! A nevet, rangot és törzskapitányságot (stb.) pedig a cikk/beszámolót követően egymás alá a baloldalra írják!

Ezek be nem tartása esetén sajnos nem tudjuk feldolgozni az írásokat.

Köszönettel: a Vitézek Lapja szerkesztője

KIADJA A VITÉZI REND
www.vitezirend.com

A szerkesztésért felel: vitéz Sereg László,
sajtóreferens

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza. A cikkek a rendtársak személyes véleményét tükrözik, s nem feltétlen azonosak sem a Rend hivatalos, sem a szerkesztőség álláspontjával.

Lapzártá: 2012. november 25.
ISSN 1419 – 1792